

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
2

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Και τρομακτικοί κεραυνοί ραγίζουν σάν μαύρο κρύσταλλο
τὸ σκοτάδι τῆς φοβερῆς νύχτας !

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΤΗ ΝΥΚΤΑ

ΤΟ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΖΟΥ

Ὁ Ταρζάν, ὁ δοξασμένος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, θρίσκειται ξαπλωμένος στὰ ξερά χορτάρια τῆς σπηλιᾶς του. Φαίνεται πολὺ κουρασμένος καὶ κοιμάται βαθειά.

Ἐξω ἀπ' τ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς ξαγρυπνάει ἡ μικρὴ Ραγιαλ. Ἡ ὁμορφὴ ἀραπίνα πού φροντίζει τώρα τὸν Ταρζάν. Τὰ μαλλιά της εἶναι μαύ-

ρα σάν τὸ φτερό τοῦ κόρακα. Τὰ μάτια της μαύρα κι' αὐτὰ σάν τὸ σκοτάδι τῆς ἀφέγγαρης νύκτας. Τὸ κορμί της : κορμί φιδιοῦ! Εἶναι μιὰ πανώρια καὶ περήφανη κόρη τῆς Ζούγκλας. Στὴν ὄψι της καθρεφτίζεται ὅλη ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς βασιλικῆς της καταγωγῆς.

Είναι περασμένα μεσάνυχτα. "Έξω απ' τη σπηλιά ξεχύνεται απ' τους ούρανοους μιά τρομακτική νεροποντή. "Ένας κατακλυσμός απ' αυτούς που τόσο συχνά κι' απροσδόκητα ξεσπάνε στα παρθένα δάση της απέραντης κι' άγριας Ζούγκλας.

Καταρράκτες νερού ξεχύνονται απ' τὰ μολυβένια σύννεφα που θαρρείς πώς έχουν χαμηλώσει ως τις κορφές των γιγαντόσωμων δένδρων! Τρομακτικοί κεραυνοί ραγίζουν σάν μαύρο κρύσταλλο τὸ σκοτάδι τῆς φοβερῆς νύχτας.

Ποῦ καὶ ποῦ ἕνας παράξενος θρυλητός λιονταριού κάνει ν' αντιλαλούν τὰ γύρω βουνά. Θεριά κι' άγρίμια ἔχουν λουφάξει σὲς φωληές τους τρομαγμένα. Μὲ λαχτάρα προσμένουν νὰ σταματήσει ὁ θυμὸς τοῦ οὐρανοῦ. Γιὰ νὰ βγοῦν ἔξω, πεινασμένα καθὼς εἶναι, καὶ νὰ ριχτοῦν λαίμαργα στὸ πλούσιο τοῖμπόουσι τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ τους.

Ξαφνικά μιά ἀλόκοτη γυναικεία φωνὴ ἀντηχεῖ ἀδύναμα στὸ πολυθρόνιο σκοτάδι τῆς τρομερῆς νύχτας...

— Ταρζάααααν! Βοήθεια, Ταρζάααααν!...

Τὰ πεινασμένα θηριά τὴν ἀκούνε μὲ τὰ ρουθούνια τους. Φθάνει σ' αὐτά, ὅπως φθάνει στὴ μύτη μας ἡ τσίκνα ροδοψημένου σφαχτοῦ. Κανένα ὁ-όμως ἀπ' ὅλα δὲν τολμάει νὰ βγῇ ἔξω. Γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ χορτάσῃ μὲ τὴν ἀγνωστὴ γυναῖκα ποὺ ξεφωνίζει σπαρακτικά στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας.

— Ταρζάαααν!... Βοήθεια, Ταρζάαααν!...

Τὴ γυναικεία αὐτὴ κραυγὴ ἀκούει κι' ἡ πανώρια καὶ περιήφανη Ραγιάλ. "Ἡ μικρὴ μαύρη πού, ὅπως εἶδαμε, κάθεται ἐξάγρυπνη ἔξω ἀπ' τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ἰούτε οἱ καταρράκτες τ' οὐρανοῦ τὴν τρομάζουν, οὔτε οἱ ἀστραπὲς κι' οἱ κεραυνοὶ του. "Ἡ Ραγιάλ εἶναι μιά ἄγρια πριγκιπέσσα. "Ο πατέρας τῆς εἶναι ἀρχηγὸς μεγάλῃς φυλῆς ἰθαγενῶν. "Ἡ μάνα τῆς: μιά πανώρια λευκὴ σκλάβθα. Τὴν ἀγόρασε κάποτε δίνοντας μιά φούχτα μεγάλα διαμάντια. "Απὸ τ' ἀμέτρητα πολύτιμα πετράδια ποὺ εἶχε στὴν κατοχὴ του.

Η ΜΑΥΡΗ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣΣΑ

Κάποτε ὁ Ταρζάν ἔπese στὰ χέρια τῶν ἀγρίων τῆς φυλῆς αὐτῆς. "Ἡ Ραγιάλ ποὺ δὲν εἶναι παραπάνω ἀπὸ δεκαῆξη χρόνων, νοιώθει ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή μιά ἀνεξήγητὴ συμπόνια καὶ συμπάθεια γιὰ τὸν αἰχμάλωτο λευκὸ γίγαντα.

"Ἔτσι, καὶ ἔροντας πὼς τὴν ἄλλῃ μέρα οἱ ἀνθρωποὶ τους θ' ἀναβάν φωτιά γιὰ νὰ τὸν κάψουν ζωντανό, προφθαίνει καὶ ζητάει μιά χάρι ἀπ' τὸν πατέρα τῆς:

— Πατέρα κι' Ἀφέντη μου! Θέλω κάτι νὰ σοῦ ζητήσω...

— Λέγε, Ραγιάλ!... "Ο,τι ζητήσης θὰ στὸ κάνω. Ξέρεις καλά πόσο ἀγαπῶ ἐσένα, τὴ μονάκριβὴ κόρη μου!

Κι' ἡ μικρὴ πριγκιπέσσα τὸν παρακαλεῖ :

— Θέλω νὰ μοῦ δώσης τὸ λευκὸ αἰχμάλωτο νὰ τὸν σκοτώσω ἐγώ!... Κανένας ἄλλος δὲν θέλω ν' ἀνακατωθῇ στὴ δουλειὰ αὐτῇ. Οὔτε νὰ με βοηθήσῃ.

— Ὡστε τὸν μισεῖς τόσο πολὺ; ρωτᾷ ἐκπληκτικὸς ὁ βασιλιάς πατέρα της.

— Ναί, Ἀφέντη μου! Κάποτε εἶχαμε συναντηθεῖ στὴ Ζούγκλα καὶ ζήτησε νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι τοῦ στὰ στήθια μου. Οὔτ' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς κατάφερα τρέχοντας νὰ σωθῶ!...

Κι' ὁ Φύλαρχος ἔπεσε στὴν παγίδα :

— Τότε ἔχεις δίκη, κόρη μου! Πάρτονε λοιπόν, δεμένον ὅπως εἶναι, καὶ σκότωσέ τον μὲ ὅποιον τρόπο θέλεις...

Ἔτσι ἡ καλὴ Ραγιαλ λύνει κρυφὰ τὴ νύκτα τὸν Ταρζάν καὶ φεύγει μαζί του, ἐγκαταλείποντας τὸν πατέρα καὶ τὸ παλάτι τους. Παίρνει ὅμως μαζί της κι' ἓνα κασσονάκι γεμάτο ἀπ' τὰ πολυτίμα πετράδια τοῦ βασιλιά... Θέλει ἴσως νάχη κι' αὐτὴ κάττι δικό της στὴν καινούρια ζωὴ ποὺ θ' ἀρχίσῃ...

Μὰ ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, σὰν ξεμακραίνουν ἀρκετὰ ἀπ' τὴν περιοχὴ ποὺ ζοῦσε ἡ φυλὴ τῶν ἀγρίων ποὺ τὸν εἶχαν αἰχμαλωτίσει, εὐχαριστεῖ τὴν ὁμορφὴ Ραγιαλ καὶ τὴ συμβουλεύει νὰ ξαναγυρῇ στὸ χορταρένιο παλάτι τοῦ πατέρα της. Ὅμως ἡ μικρὴ μαύρη δὲν θέλει μὲ κανένα

τρόπο νὰ τὸν ἀποχωρισθῇ:

— Θὰ μείνω παντοτεινὰ μαζί σου, τοῦ λέει, γιὰ νὰ σέ ὑπηρετῶ σὰν σκλάβος. Ἄν ἐπιμένης νὰ με διώξης, θὰ σκοτωθῶ μὲ τὸ μαχαίρι μου ἐδῶ, μπροστὰ στὰ μάτια σου!...

Κι' ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴ λυπᾶται. Τὴν ἀφήνει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μέχρι τὴ σπηλιά του. Δὲν τῆς ἐπιτρέπει ὅμως νὰ μπῇ μέσα σ' αὐτήν, παρὰ μονάχα σὰν αὐτὸς λείπει. Ἔτσι ἡ μικρὴ μαύρη, ποὺ τόσο τὸν ἀγαπᾷ, ζεῖ σὲ μιὰ μικρὴ ξυλένια καλυθούλα ποὺ σκάρωσε μονάχη πάνω στὰ ψηλὰ κλαδιὰ τοῦ ἀντικρυνοῦ αἰωνόβιου δέντρου.

Ἀπόψε ὅμως μὲ τὴ φοβερὴ νεροποντὴ, τίς ἀστραπὲς καὶ τοὺς κεραυνοὺς δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ πάνω στὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου. Γι' αὐτὸ κατέβηκε ζητώντας ἄσυλο στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς τοῦ Ταρζάν.

— Ταρζάαααν!.. Βοήθεια, Ταρζάαααν!..

Ἔτσι, ξύπνια καθὼς εἶναι, ἀκούει, πρώτη αὐτὴ τὴ σπαρακτικὴ γυναικεῖα κραυγὴ ποὺ σχίζει τὸ σκοτάδι τῆς ἀγρίας νύκτας. Κι' ἡ ἀπειρημένη αὐτὴ φωνὴ τὴν ἀνησυχεῖ. Μαῦρες ὑποψίες σκοτεινιάζουν, ἀκόμα πιὸ πολὺ, τὸ μελαψὸ πρόσωπό της. Κάττι σὰν ζήλεια κάνει τὸ ἀγριο αἷμα της νὰ κοχλάξῃ : Μήπως ἡ γυναῖκα ποὺ φωνάζει ἀγαπάει, ὅπως κι' αὐτὴ, τὸν Ταρζάν; Μήπως ἔρχεται νὰ τὴ διώξῃ ἀπὸ κοντὰ του καὶ νὰ πάρῃ ἐκεῖνη τὴ θέσι της;

Ξαφνικὰ καὶ λίγο πιὸ πέρα

ἀπ' τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς, ἀκούει κάποιο παράξενο σούρσιμο. Ποιὸς νὰ εἶναι ἄραγε;

Ἡ Ραγιάλ, ἀτρόμητη ὅπως πάντα, πετιέται ὀρθή. Καὶ διασχίζοντας τὸ σκοτάδι καὶ τὴ νεροποντὴ προχωρεῖ πρὸς τὸ σημείον ποὺ ἀκουσε τὸ θόρυβο.

Καὶ νά: Σὲ μικρὴ ἀπόστασι καὶ στὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψι κάποιου κεραυνοῦ ἀντικρούζει μπροστά της τὸ ἀνοικτὸ στόμα ἑνὸς μεγάλου λιονταριοῦ.

Μὲ ἀφάνταστη σβελτοσύνη καὶ πρὶν τὸ θηρίο προλάβῃ νὰ τὴν ἀρπάξῃ στὰ σαγόνια του, ἡ νέα ἔχει πηδήσει ψηλὰ καὶ πιαστεῖ ἀπ' τὰ κλαδιὰ τοῦ πιὸ κοντινοῦ δένδρου. Ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ περνώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, φθάνει σ' ἐκεῖνο ποὺ θρίσκεται τὸ μικρὸ ξυλῆνιο καλυβάκι της. Καὶ ἀσφαλισμένη, ἀπ' ἐκεῖ, προσπαθεῖ στὶς λάμψεις τῶν ἀστραπῶν νὰ ξεχωρίσῃ κάτω τὸ φοβερὸ λιοντάρι.

Σὲ μιὰ στιγμή συλλογιέται νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ ξυπνήσῃ τὸν Ταρζάν. Μπορεῖ τὸ θηρίον αὐτὸ νὰ μῇ στῇ σπηλιά καὶ νὰ τὸν σπαράξῃ κοιμισμένον. Ὅμως δὲν τὸ κάνει. Προτιμᾷ νὰ διακινδυνεύσῃ τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της, παρά νὰ τὸν ἰδῇ — ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τῆς ἀγνωστῆς — νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ τὴ θρῇ καὶ νὰ τὴ σώσῃ. Ἔτσι, γέρνει στὸ ψηλὸ ξυλῆνιο καλυβάκι της καὶ σιγᾶ-σιγᾶ — ξευχτισμένη καθὼς εἶναι — τὴν παίρνει ὁ ὕπνος.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΞΥΠΝΑΕΙ

Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμὲς καὶ μιὰ μικρὴ σκιὰ φθάνει τρέχοντας ἀπ' τὸ δάσος καὶ γλυστράει μέσα στ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Εἶναι ἡ Βάτ, ἡ τετραπέρατη μαϊμουδίτσα.

Πλησιάζει ἀμέσως τὸν Ταρζάν καὶ μ' ἓνα ἀπ' τὰ μπροστινὰ της ποδαράκια τοῦ ξύνει δυνάτὰ τὴ μύτη.

Ὁ λευκὸς γίγαντας ξυπνάει ξαφνιασμένος:

— Τί τρέχει, Βάτ;

Ἡ μαϊμουδίτσα δὲν προφθαίνει νὰ τ' ἀποκριθῇ. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή ξανακούγεται ὁ τρομακτικὸς βρυχηθμὸς τοῦ λιονταριοῦ. Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα ἡ σπαρακτικὴ γυναικεῖα κραυγὴ:

— Ταρζαάααν!... Βοήθεια. Ταρζαάααν!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει γρήγορα τὴν ἀπόφασίν του. Μιὰ ἀγνωστὴ γυναίκα κινδυνεύει καὶ πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴ σώσῃ. Ἔστω κι' ἂν ὁ ἴδιος χαθῇ.

Καὶ νά: Χωρὶς νὰ πολυσκεφθῇ πετιέται ὀρθὸς καὶ βγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιά. Τραβάει ἀπ' τὴ ζώνῃ τὸ μαχαίρι καὶ σφίγγει τὴ λαβὴ του. Τέλος ὀρμάει σὰν σίφουνας καὶ χάνεται στὸ σκοτάδι καὶ στὸ χαλασμό τῆς τρομερῆς νύκτας! Πίσω τὸν ἀκολουθεῖ ἡ πιστὴ κι' ἀχώριστη Βάτ.

Ὁ Ταρζάν προχωρεῖ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἀγνωστῆς γυναίκας ποὺ ζητάει βοήθεια.

“Ένα μπουλούκι από άγριους μαύρους ιθαγενείς καταφέρνουν να αιχμαλωτίσουν τον Ταρζάν.

Νά όμως πού σέ λίγο σταματάει απότομα κι' άφουγκράζεται παραξευμένος. Νομίζει πώς άκούει δυό φωνές νά τον καλούν. “Η μιá από άριστερά κι' ή άλλη άπ' τά δεξιά.

Στή θέσι αυτή μένει για λίγες στιγμές άναποφάσιτος. Δέν ξέρει τώρα ποιά κατεύθυνσι νά πάρη. Γρήγορα όμως συνέρχεται και μουρμουρίζει:

— “Αντίλαλος θάνατi!...

Και προχωρεί πρós τή φωνή πού άκούγεται πρós τά δεξιά του.

Δέν έχουν περάσει όμως λί-

γες στιγμές και τó άπαίσιο εϋρλιαχτό του λιονταριού ξανακούγεται τώρα μπροστά του. “Η Βάτ θγάζει μιá τρομαγμένη στριγγλιά και σκαρφαλώνει σβέλτη σ' ένα κοντινό δένδρο.

“Ο Ταρζάν σφίγγει μέ λύσσα τώρα τó μαχαίρι του. Είναι έτοιμος νά επιτεθῇ στό θηριό. Μά τó σκοτάδι είναι πυκνό. “Ακούει τήν ανάσα του λιονταριού, μά δέν τó ξεχωρίζει κι' άς βρίσκεται αντίκρου του.

Τό θηρίο όμως τόν βλέπει. “Έχει λιονταρίσια μάτια πρὸς

δαμάζουν τὸ σκοτάδι. Στέκει λοιπὸν ἀκίνητο καὶ παρακολουθεῖ κάθε του κίνησι.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μένει πάλι ἀναποφάσιτος. Ἡ ἀπελπισμένη κραυγὴ τῆς γυναίκας ποὺ χαροπαλεύει στὸν χαλασμό τῆς τραγικῆς νύκτας ξανακούγεται:

— Ταρζάαααν!... Βοήθεια, Ταρζάαααν!...

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τοῦ λευκοῦ γίγαντα σπιθίζουν στὸ σκοτάδι. Σὰν ἀναμμένα κάρβουνα ποὺ τὰ φυσάει δυνατὸς ἀέρας!

Καὶ σὰν ἀτρόμητος πολεμιστῆς ποὺ χύνεται στὴ μάχη, βγάζει τὴν παράξενη δυνατὴ κραυγὴ του:

— Ἀαάοοοο! Ἀόοοοο!...

Τὸ λιοντάρι ἐρεθίζεται ἀπὸ τὸ ἀγρίο ἀνθρώπινο οὐρλιαχτὸ. Σὰν ταῦρος ποὺ ἀντίκρουσε κόκκινο πανί. Καὶ μ' ἓνα κεραυνοβόλο ἄλμα τινάζεται σὰν βολίδα πάνω στὸν Ταρζάν. Τὰ νύχια τῶν μπροστινῶν του ποδαριῶν, χώνονται στὰ γυμνά του στήθεια!

Ὁ λευκὸς γίγαντας ἀνατρέπεται. Πέφτοντας ὅμως προφθαίνει ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ μανιασμένο θηρίο καὶ νὰ τὸ παρσύρῃ μαζί του... Καὶ σφίγγει μὲ τ' ἀτσάλενια μπράτσα του τὸ λαιμὸ τοῦ λιονταριοῦ.

Ἔτσι, μιὰ θανάσιμη πάλη ἀρχίζει ἐκεῖ. Τὰ δυὸ αὐτὰ φοβερά θηριὰ ἀλληλοσπαράζονται κάτω ἀπὸ βροχὴ καὶ κεραυνούς!

Ὁ Ταρζάν προσπαθεῖ νὰ πνίξῃ τὸν τετράποδο ἀντίπα-

λό του. Τὸ λιοντάρι ὅμως σφίγγει μὲ νύχια καὶ δόντια τὶς λευκὲς σάρκες του.

Καὶ νά: Σέ μιὰ στιγμή ὁ λευκὸς γίγαντας μουγγρίζει ἱκανοποιημένος. Ἐχει καταφέρει νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι τοῦ θηριοῦ πρὸς τὰ κάτω. Καὶ πιέζοντάς το μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι τὸ βυθίζει στὸ μαλακὸ λασπωμένο χῶμα.

Τὸ λιοντάρι δὲν μπορεῖ πιά νὰ πάρῃ ἀνάσα. Νοιώθει πὼς θὰ σκάσῃ. Δοκιμάζει τὴν ἄγωνία τοῦ θανάτου ποὺ τοῦ δίνει ἀφάνταστη δύναμι. Καὶ κάνοντας ἓνα τρομερὸ σπασμό, ξεχνῶναι τὴ μουσοῦδα του ἀπ' τὴ λάσπη. Καὶ ξεφεύγει ἀπ' τὸ φονικὸ ἀγκάλιασμα τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ Ταρζάν νοιώθει τώρα πὼς εἶναι χαμένος. Μὲ τὸ τίναγμα τοῦ λιονταριοῦ ξεφεύγει τὸ μαχαίρι ἀπ' τὴ ζώνη του. Εἶναι ἀδύνατον πιά νὰ τὸ βρῇ μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τίς λάσπες.

Τὸ θηρίο εἶναι ἐλεύθερο πιά. Ὑποχωρεῖ δυὸ βήματα, παίρνει μερικὲς γρήγορες ἀνάσες καὶ μουγγρίζοντας ξαναχύνεται νὰ τὸν κατασπαράξῃ. Πάνω στὸ δένδρο ἡ Βάτ στριγγλίζει ἀπεγνωσμένα.

Ξαφνικά ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΝΩΣΤΗΣ

Ἀς ἀφήσουμε ὅμως γιὰ λίγο τὴ μονομαχία ἀνθρώπου καὶ θηριοῦ. Ἀς ξαναγυρίσουμε στὴ σπηλιὰ τοῦ λευκοῦ γίγαντα.

Ἄντικρυ στοὺς ἀνοιγμά της καὶ μέσα στοὺς ξυλῆνιο καλυβάκι ποὺ βρίσκεται στὰ ψηλά κλαδιά τοῦ αἰωνόβιου δένδρου, ἡ Ραγιαλ κοιμάται βαθεία.

Τὴν ξαφνιάζει, ὅμως καὶ ἐμπνέει μιὰ γνώριμη φωνή. Εἶναι ἡ φωνὴ ποὺ βγάζει ὁ Ταρζάν, τὴ στιγμὴ ποὺ ρίχνεται γιὰ νὰ παλεψῇ μὲ τὸ φοβερό λιοντάρι.

Ἡ ἄγρια πριγκιπέσσα πετιέται ὀρθή καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς μικρῆς καλυβούλας της. Βγαίνει ἔξω καὶ γλυστρώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί κατεβαίνει κάτω. Τρέχοντας ἀμέσως μπαίνει στὴ σπηλιά καὶ ψάχνει στὸ ἐσωτερικὸ της. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν βρίσκεται πουθενά. Κάτι σὰν φαρμακερὴ ζήλεια κάνει τὴν καρδιά της νὰ πονέσῃ. Καὶ μουρμουρίζει μὲ σφιγμένα δόντια: ...

— Ἐφυγε!... Σίγουρα θὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγνωστὴ γυναῖκα.

Καὶ νοιώθει θανάσιμὸ μῖσος γι' αὐτήν. Φοβερό ἡφαίστειο φουντώνει καὶ ξεσπάει στ' ἄγρια στήθεια της.

— Θὰ τὴ σκοτώσω, μουγγρίζει ἡ πανώρια Ραγιαλ.

Τέλος ἀρπάζει ἕνα φονικὸ μαχαίρι, βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ τρεχεὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσι ἀπ' ὅπου ἀκούγονται οἱ ἀπεγνωσμένες κραυγὲς τῆς ἀγνωστῆς γυναίκας.

Νὰ ὅμως ποὺ ξαφνικὰ σταματάει ἀπότομα κι' ἀρχίζει ν' ἀφουγγράζεται. Νομίζει κι'

αὐτὴ πὼς ἀκούει δυὸ γυναικεῖες φωνές: Τὴ μιὰ ἀπ' τ' ἀριστερὰ καὶ τὴν ἄλλῃ ἀπ' τὰ δεξιὰ της.

— Ἀντιλαλος θάνα! μουρμουρίζει κι' ἐκείνη.

Κι' ἀντί, ὅπως εἶχε κάνει ὁ Ταρζάν, νὰ τραβῆσῃ πρὸς τὰ δεξιὰ, ἡ Ραγιαλ παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τ' ἀριστερά. Καὶ συνεχίζει τρέχοντας τὸ κυνηγητό, ὥσπου φθάνει καπότε στὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἀκουγόταν ἡ φωνή.

Τί παράξενο ὅμως!... Στὸ σημεῖο αὐτὸ καμμιά ζωντανὴ ὑπαρξὶ δὲν βρίσκεται πουθενά.

— Κακιὰ λευκὴ ποὺ εἶσαι κρυμμένη; φωνάζει μὲ θυμὸ ἡ Ραγιαλ.

Ὅμως κανένας δὲν τῆς ἀποκρίνεται. Κι' ἡ ἄμοιρη κοπέλλα συνεχίζει νὰ ψάχνῃ τριγυρίζοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ξαφνικά, ὅμως, ξανακούει τίς ἴδιες γυναικεῖες κραυγές:

— Ταρζάαααν! Βοήθεια, Ταρζάαααν!

Μὰ τὴ φορὰ αὐτὴ οἱ φωνὲς ἀκούγονται σὲ καμμιά διακοσάρια βήματα ἀπόστασι μπροστά της.

Ἡ μικρὴ ἀραπινούλα φαντάζεται πὼς εἶχε κάνει λάθος στὸ μέρος. Καὶ τρέχοντας πάλι φθάνει γρήγορα στὸ σημεῖο ποὺ ξανακούγεται τώρα ἡ φωνή.

Νὰ ὅμως ποὺ ψάχνει κι' ἐκεῖ, μὲ τὸ ἴδιο πάλι ἀποτέλεσμα. Κανένας δὲν βρίσκεται καὶ στὴν περιοχὴ ἐκείνη.

— Μὰ ποὺ εἶσαι ἐπὶ τέλους!

ξαναφωνάζει πιο δυνατά τώρα.

— Όμως καμμιά απόκρισι δέν παίρνει καί πάλι. Μόνο πού σέ λίγες στιγμές ξανακούει τήν ίδια γυναικεία φωνή, σέ άλλη τόση απόστασι μπροστά της.

— Μπα πού νά σέ δαγκώση κόμπρα! μουγγρίζει έξω φρενών ή Ραγιάλ.

Νοιώθει αφάνταστη λύσσα νά εκδικηθῇ τήν άγνωστη αὐτή γυναίκα. Γιατί φαντάζεται πώς θέλει νά τῆς κλέψῃ τὸ λευκὸ γίγαντα πού τόσο θαυμάζει καί αγαπᾷ.

Καί ἡ ζήλεια αὐτῇ δίνει ἀνάλαφρα φτερά σὰ γυμνά της ποδάρια. Καί τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ...

Τρέχει, τρέχει, τρέχει!... Μά κάθε φορά ἡ γυναικεία φωνὴ ἀκούγεται ὅλο καί πιο πέρα. Ὅλο καί πιο μακριά.

Ἡ Ραγιάλ σφίγγει στὸ δεξι χέρι τὸ μαχαίρι της. Καί τρέχει σάν τρελλή στὸ σκοτάδι, κάτω ἀπὸ βροχή καί κεραυνούς!

Καί νά: Σέ μιὰ στιγμή θαρρεῖ πὼς ἀκούει πίσω της πατημασιές ἀνθρώπου. Φαντάζεται πὼς κάποιος άγνωστος τήν παρακολουθεῖ...

Μά ἡ καρδιά τῆς πανώριας νέας δέν ἔχει γνωρίσει ποτὲ τὸ φόβο. Καί προχωρεῖ χωρίς δισταγμό. Λαχταράει νά ὅρῃ τῇ φανταστικῇ ἀντίπαλο. Νά τὴν τιμωρήσῃ ὅπως τῆς ἀξίζει.

Ἔτσι καί προχωρώντας συνεχῶς ξεμακρύνει πολὺ ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ὡ-

στὸ, χωρὶς νά τὸ καταλάβῃ, βρίσκεται πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ μὲ τοὺς πράσινους βράχους. Οἱ παράξενες πατημασιές τὴν ἀκολουθοῦνε πάντα.

Ἡ νεροποντὴ ἔχει ἀρχίσει τώρα νά κοπάζῃ. Οἱ ἀστραπὲς κι' οἱ κεραυνοὶ ἀραιώνουν. Ὡσπου σταματοῦν ἐντελῶς. Ὁ οὐρανὸς τῆς Ζούγκλας καθαρίζει σιγά - σιγά, κι' ἕνα - ἕνα τὰ λαμπερὰ ἀστέρια τὸν διαμαντοστολίζουν.

Ἡ Ραγιάλ ἐξακολουθεῖ νά τρέχῃ κυνηγώντας ἀκόμα τὴν παράξενη γυναικεία φωνή. Νά ὅμως πού ἡ φωνὴ αὐτῇ ἀκούγεται τώρα ἀπ' τὸ βάθος μιᾶς σκοτεινῆς χαράδρας.

— Ἐπὶ τέλους τῇ βρῆκα, συλλογιέται ἡ μικρὴ ἀραπιούλα.

Καί ἀδίστακτη, ὅπως πάντα, ἀρχίζει νά κατεβαίνει στὴ χαράδρα. Ἡ ζήλεια καί τὸ μῖσος ἔχουν θολώσει τὸ μυαλό της. Ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸν κάθε κίνδυνο πού εἶναι δυνατόν νά συναντήσῃ.

Καί νά: Ξαφνικὰ βγάζει μιὰ τρομαγμένη φωνή:

— Ἀαα!...

Τὸ ἔδαφος ὑποχωρεῖ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της καί γιὰ λίγες στιγμές νοιώθει πὼς βρίσκεται στὸ κενό! Ὡσπου τέλος πέφτοντας σωριάζεται βαρεῖα σ' ἕνα βαθὺ λάκκο. Ἐνα λάκκο ὅμως πού εἶναι στρωμένος μὲ μαλακὰ ξερά χορτάρια.

Τὴν ἴδια στιγμή φθάνει στ' αὐτιά της τὸ ἀπαίσιο σατανικὸ γέλοιο τοῦ ἀνθρώπου πού τὴν ὑποδέχεται:

— Χά, χά, χάαα!... Μά
 ἐγὼ δὲν περίμενα νὰ πέσης ἐ-
 σὺ στὴν παγίδα μου!... Χά,
 χά, χάαα!...

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

“Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τώρα
 τὴ Ραγιάλ στὸ βάθος τῆς πα-
 γίδας μαζί μὲ τὸν ἀγνωστο
 ἄνδρα, κι’ ἄς ξαναγυρίσουμε
 πάλι κοντὰ στὸν Ταρζάν. Ἐ-
 κεῖ, στὸ σημεῖο πού τὸν ἀφή-
 σαμε ἀντιμέτωπο τοῦ τρομε-

ροῦ λιονταριοῦ.

Τὸ θηρίο, ὅπως εἶδαμε, μό-
 λης κατάφερε νὰ ἐλευθερωθῇ
 ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ ἀντι-
 πάλου του, παίρνει δυὸ - τρεῖς
 γρήγορες ἀνάσες καὶ μουγ-
 γρίζοντας ἀπαίσια χύνεται νὰ
 τὸν κατασπαράξῃ!

Ὁ ἀτρόμητος “Ἀρχοντας
 τῆς Ζούγκλας πού βρίσκεται
 τώρα ἄοπλος, βλέπει καθαρά
 πὼς ἔφτασε ἡ στερνὴ του πιά
 στιγμή.

Ψηλά, ἀπ’ τὰ κλαδιὰ τοῦ
 κοντινοῦ αἰωνόβιου δένδρου,

Μὲ ἀφάνταστη σθελτοσύνη ἡ Ραγιάλ καὶ πρὶν τὸ λιοντάρι
 προφθάσῃ νὰ τὴν ἀρπάξῃ στὰ σαγόνια του...

ἀκούγονται τὰ φοβισμένα στριγγίσματα τῆς Βάτ. Καί σάν «Ἀπό μηχανῆς Θεός» ἐρχεται στὸν Ταρζάν μιὰ ἐμπνευσις: Νὰ σκαρφαλώσῃ κι' αὐτὸς πάνω στὰ ψηλά κλαδιά.

Ἔτσι, σβέλτος, σάν πίθηκος, καὶ με' ἀσύλληπτη ταχύτητα ἀγκαλιάζει τὸν κορμὸ κι' ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει.

Πρώτῃ φορά ὁ γενναῖος κι' ἀτρόμητος Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας παρατάει μιὰ μάχη. Εἶναι ἡ μοναδική φορά στὴ ζωὴ ποὺ ζητάει με' τὴ φυγὴ τὴ σωτηρίᾳ του. Ὅμως αὐτὸ δὲν τὸ κάνει γιατί φοβήθηκε τὸν κίνδυνο. Μὰ γιατί πρέπει νὰ ζήσῃ. Νὰ ζήσῃ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀγνωστὴ γυναίκα ποὺ κινδυνεύει ζητῶνταις τοῦ βοηθείας.

Τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου ποὺ πιάνεται γιὰ νὰ σκαοφαλώσῃ ἐπάνω, εἶναι βοειμιμένα καὶ γλυστερά. Ὁ Ταρζάν ὅμως εἶναι συνηθισμένος σὲ τέτοιες κακοτοπιές.

Νὰ ὅμως ποὺ ξαφνικά κι' ἀναπάντεχα τὰ πράγματα ἀλλάζουν: Σὲ μιὰ στιγμή ποὺ ὁ λευκὸς γίγαντας πιάνεται σ' ἓνα στρογγυλὸ μαῦρο κλαδί, βγάζει τρομαγμένη φωνή. Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα ἀρχίζει νὰ πέφτῃ... Τὸ μαῦρο στρογγυλὸ κλαδί ἀπ' ὅπου εἶχε πισωστῇ, δὲν ἦταν παρὰ τὸ κορμὶ ἐνὸς ψόφιου φιδιοῦ.

Ὅμως ἡ τύχη θέλει νὰ τὸν προστατεύσῃ. Καθὼς γκρεμίζεται ἀπ' τὸ δέντρο κτυπώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ

πιαστῇ κάπου. Νὰ συγκρατηθῇ. Μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Ὡσπου τέλος σωριάζεται κάτω βαρὺς!

Ποῦ ὅμως; Ὅχι στὸ χῶμα βέβαια, γιατί θὰ τσακιζόταν. Πέφτει με' ἀφάνταστὴ ὀρμὴ πάνω στὸ κορμὶ τοῦ μεγάλου λιονταριοῦ ποὺ μανιασμένο τὸν προσμένει κάτω.

Ἔτσι ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας γρήγορα πετιέται ὀρθός, χωρὶς τὸ παρμικρὸ τραῦμα στὸ κορμὶ του. Καὶ παίρνει ἀμέσως τὴ στάσι ποὺ πρέπει γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν καινούργια ἐπίθεσι τοῦ θηριοῦ.

Τὸ λιοντάρι ξαφνιάζεται καὶ τὰ χάνει ἀπ' τὸ τρομερὸ κτύπημα ποὺ δέχτηκε. Ζαλίζεται καὶ μένει γιὰ λίγο ἀνίκανο νὰ δράσῃ.

Περνοῦν ἔτσι μερικὰ δευτερόλεπτα. Στὸ ἐλάχιστο αὐτὸ χρονικὸ διάστημα ὁ Ταρζάν ξαναβρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ σκαρφαλώσῃ πάλι στὸ δένδρο. Καὶ γρήγορα νὰ χαθῇ στὰ ψηλά πυκνὰ κλαδιά του.

Στὴ θέσι αὐτὴ εἶναι τώρα σίγουρος. Κάνει λοιπὸν προσκλητήριο στ' ἀγαπημένα του θηρία:

— Ἀααάοοο!... Ἀοόοοο!...

Μὲ τὴν παράξενη καὶ τρομερὴ κραυγὴ του εἶναι σὰ νὰ τοὺς λήθῃ:

— Κινδυνεύω!... Ἐλάτε νὰ με' βοηθήσετε!...

Σὲ κάθε ἄλλη περίπτωσι ἀμέτρητα θηρία θὰ ἔτρεχαν κοντὰ του. Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως κανένα δὲν κουνιέται ἀπ' τίς σπηλιὰς καὶ τίς κουφάλες τῶν δένδρων ποὺ ἔχουν λου-

Και νά: Ἡ σπαράκτικὴ φωνὴ τῆς ἀγνωστῆς γυναίκας ξανακούγεται ἀπ' τὸ ἴδιο πάλι σημείο:

— Ταρζάαααν!... Βοήθεια, Ταρζάαααν!...

Ὁ λευκὸς γίγαντας, ἀπ' τὸ δέντρο ψηλὰ πού θρίσκεται, κυττάζει κάτω. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ διακρίνῃ στὸ σκοτάδι. Μονάχα ἓνας παράξενος θόρυβος φθάνει στ' αὐτιά του.

Ὅμως νὰ τί συμβαίνει: Τὸ λιοντάρι, πού στὸ μεταξύ ἔχει συνέλθει ἀπ' τὸ κτύπημα, βλέπει πὼς τὸ θῦμα τοῦ ἐξέφυγε καὶ σκαρφάλωσε στὸ δένδρο. Αὐτὸ τὸ κάνει νὰ μανιάσῃ. Καὶ μάταια πασχίζει μὲ δόντια καὶ νύχια νὰ σπαράξῃ τὸν κορμὸ του.

Ὁ Ταρζάν πού τὸ ἀκούει, συλλογιέται:

— Πρέπει ὅσο μπορῶ πιὸ γρήγορα καὶ μὲ κάθε κίνδυνο νὰ φθάσω κοντὰ στὴν ἀγνωστὴ πού κινδυνεύει.

Μὰ πῶς; Νὰ κατέβῃ κάτω δὲν μπορεῖ. Τὸ λιοντάρι παραμονεύει νὰ τὸν σπαράξῃ. Πρέπει λοιπὸν νὰ προχωρήσῃ στὸν ἀέρα.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, ἀρχίζει ν' ἀπομακρύνεται πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς φωνῆς, πηδώντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο. Ὡσπου τέλος φθάνει ἀνενόχλητος κοντὰ στὴ φωνή. Πίσω του τὸν ἀκολουθεῖ πάντα κι' ἡ Βάτ.

Τί ἀτυχία ὅμως! Ἡ ἀγνωστὴ γυναίκα βρίσκεται πάνω σ' ἓνα δένδρο μοναχικό. Κανένα ἄλλο δὲν εἶναι κοντὰ

τού.

Ἔτσι, ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴ φθάσῃ ὁ Ταρζάν, εἶναι νὰ κατέβῃ ἀπ' τὸ τελευταῖο δένδρο πού βρέθηκε. Κι' ἓνα μικρὸ διάστημα νὰ τὸ διασχίσῃ μὲ τὰ πόδια.

Αὐτὸ λοιπὸν καὶ κάνει.

Μὰ μόλις τὰ πόδια του ἀκουμποῦν κάτω στὸ λασπωμένο χῶμα, ξαφνιαζεται. Στὸ μισόγυμνο κορμὶ του νοιώθει πάλι τὸ θανατερό ἀγκάλιασμα τοῦ λιονταριοῦ.

Τὸ θεριό, πού βλέπει καλύτερα ἀπ' αὐτὸν στὸ σκοτάδι, τὸν ἔχει παρακολουθήσει ἀπὸ κάτω, καθὼς πηδοῦσε ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, κι' ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο, ὥσπου νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ.

Εἶναι ἡ τρίτη φορὰ τώρα πού ὁ λευκὸς γίγαντας βρίσκεται στὰ νύχια τοῦ λιονταριοῦ. Καὶ ἡ θέσι του εἶναι, ἀλλοίμονο, τραγικὰ κρίσιμη.

Καὶ νά: Τὸ θηρίο ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ κάνει ν' ἀγκαλιάσῃ μὲ τὰ φοβερά σαγόνια του τὸ λαιμὸ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, κάτι ἀναπάντεχο γίνεται: Ἐνας πονεμένος βόγγος ξεφεύγει ἀπ' τὰ σωθικά τοῦ θηριοῦ. Κι' ὁ Ταρζάν ἀναπνέει ἐλεύθερος κι' αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ ζωντανός.

Ταυτόχρονα σχεδὸν ἓνας τρομακτικὸς κεραυνὸς πέφτει κάπου ἐκεῖ κοντὰ. Καὶ στὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψι του, πού φωτίζει γῆ καὶ οὐρανό, ὁ λευκὸς γίγαντας βλέπει τί ἔχει συμβεῖ: Ἐνας τεράστιος βόας

Τὸ λιοντάρι, μ' ἓνα κεραυνοβόλο ἄλμα, τινάζεται σὰν βολίδα πάνω στὸν Ταρζάν...

ἔχει κουλουριασθῇ στὸ κορμὶ τοῦ λιονταριοῦ καὶ μὲ ἀφάνταστη δύναμι σφίγγεται γιὰ νὰ τοῦ τσακίσῃ τὰ κόκκαλα. Μὰ καὶ τὸ λιοντάρι ἔχει γυρίσει τὸ κεφάλι καὶ δαγκώνει τὸ λαιμὸ τοῦ ἔρπετοῦ.

Εἶναι ὁ καλὸς βόας ποὺ μονάχα αὐτὸς στάθηκε πιστὸς στὸ προσκλητήριο τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει πὼς τὸ λιοντάρι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ κατὰφέρῃ νὰ πνίξῃ τὸ φίδι. Ἐλεύθερο ὕστερα ἀπὸ τὸ θανατερὸ ἀγκάλιασμά του καὶ χωρὶς δεσμὰ πιά, θὰ

χυθῇ νὰ σπαράξῃ κι' αὐτόν.

"Ἄν ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας κρατοῦσε μαχαίρι, θὰ μπορούσε νὰ κτυπήσῃ τὸ λιοντάρι καὶ νὰ σώσῃ τὸ ἀγαπημένο του φίδι. Μὰ ἂν ἐπιτεθῇ στὸ τετράποδο θηρίο ἄοπλος, ὅπως εἶναι, θὰ παίξῃ κορώνα - γράμματα τῇ ζωῇ του. Κι' ἂν σκοτωθῇ, ποῖος θὰ σώσῃ τότε τὴν ἀγνωστὴ γυναίκα;

"Ἔτσι ἀναγκάζεται νὰ θυσιάσῃ τὸ ζῶο γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Καὶ νά: Μὲ δυὸ - τρία γρήγορα πηδημάτα, φθάνει στὸ μοναχικὸ δένδρο. Ἀγκαλιά-

ζει τὸν κορμὸ τοῦ κι' ἀρχίζει νὰ σκαρφολῶνῃ.

— "Ἐρχομαι, φωνάζει στὴν ἀγνωστὴ γυναίκα. Μὴ φοβάσαι πιά!

Δὲν ἔχει προφθάσει ὅμως νὰ φθάσῃ οὔτε στὰ μισὰ τοῦ δένδρου, ὅταν ξαφνικά ἕνας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα κάτι σὰν ἀνθρώπινο σῶμα ἀρχίζει νὰ πέφτῃ ἀπ' τὰ ψηλὰ κλαδιὰ τοῦ αἰωνόβιου δένδρου. "Ἐνα πονεμένο βαρὺ βογγητὸ συνοδεύει τὸν μαῦρο ὄγκο ποὺ γκρεμοτσακίζεται.

Στὰ λιγοστά αὐτὰ δευτερόλεπτα, ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Ταρζάν περνάει ἡ ἰδέα πὼς ἡ ἀγνωστὴ γυναίκα αὐτοκτόνησε μὲ τὸ πιστόλι τῆς πάνω στὸ δένδρο. Καὶ τὸ ἄψυχο κουφάρι τῆς γκρεμοτσακίζεται τώρα κάτω.

"Εἶσι, κι' ἀπ' τὸ χαμηλότερο σημεῖο ποὺ βρίσκεται αὐτός, ἀπλώνει γρήγορα τὰ χέρια του. Θέλει νὰ προλάβῃ νὰ τὴν ἀρπάξῃ στὸν αέρα. Νὰ τὴ συγκρατήσῃ καὶ νὰ τὴ σώσῃ ἂν ἀκόμῃ ζῇ...

Μὰ ὁ μαῦρος ὄγκος ποὺ κατρακυλάει εἶναι βαρὺς. Χτυπάει μὲ ὀρμὴ πάνω του καὶ τὸν παρασύρει. Κι' οἱ δύο μαζὶ σώριάζονται κάτω στὸ λασπωμένο χῶμα.

ΕΝΑΣ ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Τὰ πράγματα ὅμως δὲν εἶναι καθόλου ὅπως τὰ φαντάστηκε ὁ Ταρζάν! Ὁ ὄγκος ποὺ κατρακυλοῦσε ἀπ' τὸ δέν-

δρο δὲν ἦταν ἡ ἀγνωστὴ γυναίκα. Κι' αὐτὸ τὸ καταλαβαίνει μὲ τὴν πρώτη ἐπαφὴ ποὺ εἶχε μαζὶ του. Ὁ μαῦρος αὐτὸς ὄγκος δὲν ἦταν παρὰ ἕνας φοβερός γορίλλας λαθωμένος ἀπ' τὸν πυροβολισμὸ πού, πρὶν λίγο, εἶχε πέσει. Καὶ τὸ θηρίο αὐτὸ οὐρλιάζει τώρα κάτω καὶ σπαρταράει μανιασμένο.

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας πετιέται σχεδὸν ἀμέσως ὀρθός. Ὁ γορίλλας ποὺ τὸν ἀντικρύζει ξαφνικά μπροστά του, θαρρεῖ πὼς αὐτὸς τὸν εἶχε πυροβολήσει. Καὶ ξαναχυμώντας ἐπάνω του ζητάει μὲ δόντια καὶ νύχια νὰ τὸν κατασπαράξῃ.

Λίγο πρὶν, ψηλὰ ἀπ' τὸ δένδρο, εἶχε ἀκουστῇ ἡ γνώριμη φωνὴ τῆς ἀγνωστῆς γυναίκας:

— Φυλάξου, Ταρζάν!... Κτύπησα κάποιον θηρίο ποὺ μὲ πλησίασε! Πέφτει κάτω!

Τώρα ὁ λευκὸς γίγαντας βρίσκεται στὴν ἀγωνία τῆς πάλης. Σφίγγει μὲ ἀφάνταστη δύναμι τὸ λαιμὸ τοῦ τραυματισμένου γορίλλα. Μόνο ἂν καταφέρῃ νὰ τὸν πνίξῃ ἔχει ἐλπίδες νὰ σωθῇ.

Ξαφνικά ὅμως νοιώθει τὸ λιοντάρι νὰ τὸν πλησιάσῃ. Προχωρεῖ μὲ μεγάλη δυσκολία γιατί σέρνει καὶ τὸ φίδι ποὺ ἔχει κουλουριασθῇ στὸ κορμὶ του. Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει πὼς μόλις πνίξῃ τὸν βόα, θὰ χυθῇ ἀμέσως νὰ κατασπαράξῃ κι' αὐτόν.

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας περνάει στιγμὲς τραγικῆς.

Δὲν περνοῦν λίγα δευτερόλεπτα καὶ κάτι ἀναπάντεχο γίνεται: Ἡ Βάτ, στριγγλίζοντας ἀγριεμένη, κατεβαίνει ἀπ' τὰ ψηλά κλαδιά τοῦ δένδρου ποῦ βρίσκεται. Πλησιάζει τὸ σύμπλεγμα λιονταριοῦ καὶ φιδιοῦ ποῦ παλεύουν.

Καὶ νὰ ποῦ φθάνει πάνω στὴν ὄρα. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη τὸ λιοντάρι σφίγγοντας μὲ τὰ σαγόνια του τὸ λαιμὸ τοῦ βόα καταφέρει νὰ τὸν πνίξη. Καὶ τινάζεται τώρα γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὶς ὀχληρὲς κουλοῦρες του.

Ἡ ἔξυπνη μαῖμουδίσσα ἐκμεταλλεύεται τὴν εὐκαιρία. Καβαλληκεύει τὸ λαιμὸ τοῦ λιονταριοῦ καὶ μὲ τὰ νύχια τῶν μπροστινῶν τῆς ποδαριῶν κτυπάει τὰ μάτια του. "Ἔτσι γρήγορα καταφέρει νὰ τὸ τυφλώσῃ. "Ὑστερα σκαρφάζεται στὸ μοναχικὸ δένδρo — ἐκεῖ ποῦ βρίσκεται ἡ ἀγνωστὴ γυναῖκα—καὶ στριγγλίζει πανηγυρικά!.

Τὸ τυφλωμένο θηρίο εἶναι ἀνίκανο πιά νὰ κάνῃ κακό!

Καὶ νὰ: Οὐρλιάζοντας ἀπαίσια τὸ λιοντάρι, τινάζεται μερικὲς φορές. Τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ φιδιοῦ πέφτει ἀπὸ πάνω του. Τὴν ἴδια στιγμὴ κι' ὁ Ταρζάν καταφέρει νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τ' ἀγκάλιασμα τοῦ πληγωμένου γορίλλα. Καὶ μ' ἓνα σβέλτο πήδημα σκαρφάζεται στὸ μοναχικὸ δένδρo.

Τὸ τυφλωμένο λιοντάρι στριφογυρίζει τώρα μονιασμένο σὰ νὰ κυνηγᾷ νὰ δαγκώσῃ τὴν οὐρά του. Ψάχνει νὰ βρῇ καὶ νὰ σπαράξῃ τὸν ἐχθρὸ

ποῦ τὸ τυφλώσῃ. "Ὡσπου τέλος σκουντουφλά τυχαῖα πάνω στὸ λαθωμένο γορίλλα. Καὶ τὸν ξεσχίζει μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του. Τέλος, μουγγρίζοντας ἀπ' τοὺς πόνους ποῦ νοιώθει στὶς πληγὲς τῶν ματιῶν του, ἀρχίζει νὰ τρέχῃ χωρὶς νὰ βλέπῃ ποῦ πηγαίνει...

"Ἔτσι, πότε χτυπιέται πάνω στοὺς κορμούς τῶν δέντρων. πότε σωριάζεται μέσα σὲ λάκκους ἢ χαντάκια. Πότε χαροπαλεύει μέσα στὶς μικρὲς λίμνες, ἢ τοὺς χειμάρρους ποῦ σχηματίσθηκαν ἀπὸ τὴ βροχή. Ὡσπου σὲ λίγο τὰ πονεμένα οὐρλιαχτά του σβήνουν καὶ χάνονται στὸ βάθος τῆς ἀπεραντῆς κι' ἀγρίας Ζούγκλας.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΒΙΟ ΤΗΣ ΛΥΣΣΑΣ

— Μπράβο Βάτ, λέει ὁ Ταρζάν στὴν τετραπέρατη μαῖμουδίσσα ποῦ τοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ. Αὐτὴ τὴ φορὰ φάνηκες ἔξυπνη καὶ γενναία.

Θυμᾶται ὅμως καὶ τὸν ἀγαπημένο βόα ποῦ βρῆκε τὸ θάνατο γιὰ χάρι του. Καὶ μὲ τὴ ράχη τῆς παλάμης σκουπίζει ἓνα δάκρυ.

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ στὰ ψηλά κλαδιά, φθάνοντας γρήγορα κοντὰ στὴν ἀγνωστὴ γυναῖκα.

Εἶναι μιὰ νέα κι' ὁμορφὴ λευκὴ κοπέλλα μὲ ἀνδρικοὺς κοστοῦμι, σὰν αὐτὰ ποῦ φοροῦν οἱ κυνηγοὶ ἀγρίων θηρίων.

«Ο Ταρζάν κι' ὁ γορίλλας παλεύουν, ἐνῶ ὁ καλὸς θῶας ἔχει κουλουριαστῆι στὸ κορμὶ τοῦ λιονταριοῦ.

«Ο Ταρζάν τὴ ρωτᾷ παρα-
ξενεμένος:

— Ποιὰ εἶσαι, κοπέλλα μου;
Πῶς βρέθηκες ἐδῶ στὴν ἄγρια
Ζούγκλα μιὰ τέτοια φοβερὴ
νύχτα;

Ταραγμένη ἢ ἀγνωστὴ τοῦ
ἀποκοινείται:

— Μὲ λένε Ντόρα... Ἔχω
γεννηθῆ στὴν Ἀμερικὴ. Ὁ
ἀδελφός μου ὁ Πῆτερ εἶναι
κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων. Κά-
ποιο μεγάλο τσίρκο τὸν ἔστει-
λε γιὰ νὰ σ' αἰχμαλωτίσῃ καὶ
νὰ σὲ πικραδῶσῃ σ' αὐτό. Ἄν
τὸ καταφέρῃ θὰ τοῦ πληρώ-
σουν πεντακόσιες χιλιάδες
δολλάρια...

»Ἐγὼ δὲν ἀκολούθησα ὡς
ἐδῶ τὸν ἀδελφό μου γιὰ νὰ
τὸν βοηθήσω νὰ σὲ πιάσῃ. Ἀν-
τίθετα ἤρθα μαζί του γιὰ νὰ
τὸν ἐμποδίσω κρυφὰ νὰ κάνῃ
αὐτὸ τὸ ἔγκλημα!...

»Ὁ Πῆτερ ἔχει καταστρώσει
ἓνα σατανικὸ σχέδιο γιὰ νὰ
σὲ παρασύρῃ στὴν παγίδα
του. Καὶ τὸ σχέδιο αὐτὸ ἀπό-
ψε θὰ τύβαζε σ' ἐνέργεια.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἀκούει τὴν ἀγνωστὴ, κυττά-
ζοντάς τὴν μὲ δυσπιστία:

— Καὶ ποῦ ἔχετε τὴν κατα-
σκήνωσίν σας;

— Πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ μὲ
τοὺς πράσινους βράχους. Ἀ-

πό 'κει ξέφυγα πριν λίγες ώρες. *Ήρθα τρέχοντας για να προλάβω το μεγάλο κακό.

Τά μάτια τῆς δημοφους λευκῆς κοπέλλας πέφτουν ξαφνικά ἀνήσυχα στο γυμνό καταματωμένο στήθος τοῦ Ταρζάν. Ξεχωρίζει ἀμυδρά στο σκοτάδι τὰ σημάδια ἀπ' τὰ δόντια καί τὰ νύχια τοῦ λιονταριοῦ. Καί δαγκώνοντας φοβισμένη τὰ χεῖλια τῆς, συνεχίζει:

— 'Αλλοίμονο ὁμως!... Φαίνεται πὼς ἔφθασα ἄργά κοντά σου! Τό φοβερό μικρόβιο κυκλοφορεῖ πιά μέσα στο αἷ-

μα σου.

*Ο Ταρζάν δέν μπορεῖ νά καταλάβῃ τὰ λόγια τῆς:

— Δηλαδή; Πιό μικρόβιο;

— Τό μικρόβιο τῆς λύσσας. Τό λιοντάρι πού πάλεψες ἦταν λυσσασμένο. *Ο ἀδελφός μου τὸ εἶχε πιάσει σὲ μιὰ ἀπ' τῆς παγίδες του. "Ενα ἀπ' τὰ σκυλιά μας λύσσαξε καί τὸ δάγκωσε στο πόδι πριν σαράντα μέρες. Σήμερα τὸ πρωῒ τὸ λιοντάρι ἔσπασε τὸ κλουβὶ του κι' ἔφυγε οὐρλιάζοντας ἀπαίσια. *Ο ἀδελφός μου ὁ Γῆτερ ἔλλειπε. *Απὸ χθὲς τὸ

*Ο μελαφὸς γίγαντας Γκαοῦρ παρακολουθεῖ ἀθέατος τὴν πανώρια Ραγιάλ, τὴ μαύρη πριγκιπέσσα τῆς Ζούγκλας.

βράδυ έτοιμαζε μεγάλες κουλούρες σύρματα κι' ένα σωρό άλλες παράξενες ηλεκτρικές συσκευές. Καί πρωί - πρωί χάθηκε απ' την κατασκήνωσι... Έγώ κατάλαβα πώς με ούτά τά σύνεργα θάβριζε σ' εφαρμογή τὸ σατανικὸ σχέδιο τῆς αἰχμαλωσίας σου. Για νὰ προλάβω λοιπὸν τὸ κακὸ ἔφυγα ἀναζητώντας τον. Μὰ παραπεπλήθηκα στὴ Ζούγκλα καὶ με βρήκε τὸ σκοτάδι.

»Έτσι κάποτε ἄκουσα τὸν παράξενο βρυχηθμὸ τοῦ λυσσασμένου λιονταριοῦ... Συλλογίστηκα ὅτι μποροῦσε νὰ σοῦ ἐπιτεθῇ καὶ νὰ παλέψης μαζί του. Ἡ σκέψη αὐτὴ γέμισε τὴν ψυχὴ μου τρόμο καὶ τὴν καρδιά μου ἀπελπισία. Ἐπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Ἀνέβηκα λοιπὸν ἀμέσως σὲ τοῦτο τὸ δένδρο κι' ἄρχισα νὰ φωνάζω τ' ὄνομά σου ζητώντας βοήθεια. Εἶχα τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ με ἀκούσης. Πὼς θὰ τρέξης κοντά μου. Ἠξέρα πὼς κάπου ἐδῶ, σὲ αὐτὴ τὴν περιοχή βρίσκεται ἡ σπηλιά σου.

Ἡ Ντόρα παίρνει βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ συνεχίζει:

— Μονάχα σὲ μιὰ στιγμή ἄκουσα μιὰ παράξενη φωνὴ πὺξ ἔμοιαζε μὲ φωνὴ γυναικας πὺξ ζητοῦσε κι' αὐτὴ βοήθεια, ὅπως κι' ἐγώ...

Ὁ Ἰαζάν τὴ διακόπτει συλλογισμένος:

— Κι' ἐγὼ σὰν βγῆκα ἀπ' τὴ σπηλιά μου, θαρρῶ πὼς ἄκουσα δυὸ φωνές...

Ἡ ὁμορφὴ Ἀμερικανίδα συνεχίζει:

— Ἀντίλαλος τῆς φωνῆς μου δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν... Γιατί ἄλλοτε φώναζα ἐγὼ κι' ἄλλοτε ἀκουγόταν ἐκείνη. Ὁύτε, ἄλλωστε, ἔλεγε καὶ τὰ ἴδια ἀκριβῶς λόγια πὺξ ἔλεγα ἐγώ...

»Ἴσως ὅμως νὰ μὴν ἦταν καὶ τίποτα. Μπορεῖ ἡ ταραγμένη φαντασία μου νὰ εἶχε γεννήσει τὴ φωνὴ αὐτὴ... Μὰ τώρα ἄλλος εἶναι ὁ κίνδυνος.

— Ποιὸς; ρωτᾷ ὁ Ἰαζάν.

— Τὸ μικρόβιο τῆς λύσσας πὺξ κυκλοφορεῖ στὸ αἷμα σου, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ παράξενη κοπέλλα.

Ὁ λευκὸς γίγαντας χαμογελάει ἀτάραχος:

— Μὴν ἀνησυχῆς, τῆς λέει.

Ἡ Ραγιαλ ἔξερει τὸ θαυματοῦργὸ βοτάνι πὺξ θὰ προλάβῃ τὸ κακὸ καὶ θὰ με γιάτρευῃ...

Καὶ μουρμουρίζει σὰ νὰ μιλάει στὸν ἑαυτὸ του:

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί τὰ θηρία τῆς περιοχῆς δὲν ἔτρεξαν νὰ με βοηθήσουν. Ἀπ' τὸν παράξενο βρυχηθμὸ εἶχαν νοιώσει πὺξ τὸ λιοντάρι ἦταν λυσσασμένο. Καὶ κανένα θηριὸ δὲν τὰ βάζει ποτὲ μὲ λυσσασμένον ἀντίπαλο...

Ἡ βροχὴ ἀρχίζει τώρα νὰ λιγοστεύῃ. Καὶ σὲ λίγο σταματᾷ ἐντελῶς. Ὁ οὐρανὸς τῆς Ζούγκλας καθαρίζει σιγά - σιγά κι' ἕνα - ἕνα ξεπετιοῦνται τ' ἀστέρια λαμπερά... Τὸ ἀπέραντο στερέωμα διαμαντοστολίζεται!

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΛΗΣΤΕΙΑ!

Μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι ὁ

Ταρζάν άρπάζει άπ' τή μέση τή Ντόρα, ένώ μέ τό δεξί του πιάνεται άπ' τά κλαδιά κι' άρχίζει νά κατεβαίνει άπ' τό γιγαντιαίο δένδρο.

— Πάμε ώς τή σπηλιά μου, τής λέει μόλις φθάνουν κάτω. Είσαι θρεμμένη πολύ καί κουρασμένη. Ή Ραγιαάλ θά σέ περιποιηθῇ. Τό λυσσασμένο λιοντάρι δέν άκούγεται πιά. Σίγουρα, τυφλό καθώς είναι, κάπου θά γκρεμιστήκε.

Ή λευκή κοπέλλα τόν άκολουθεί χωρίς αντίρρηση. Ή Βάτ προχωρεί κι' αὐτή μαζί τους χωρίς νά κατέβη κάτω, αλλά πηδώντας άπό κλαδί σέ κλαδί κι' άπό δένδρο σέ δένδρο.

Ο Ταρζάν κι' ἡ Ντόρα πεζοποροῦν βυθισμένοι ό καθένας στοὺς συλλογισμοὺς του. Ξαφνικά, ἡ Ἀμερικανίδα ρωτάει μ' ἕνα παράξενο ένδιαφέρον τόν συνοδό της :

— Ποιά εἶν' αὐτή ἡ Ραγιαάλ πού θρίσκεται στή σπηλιά σου;

Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κομπιάζει κάπως νά τῆς ἀποκριθῇ :

— Μά... Εἶναι μιὰ κοπέλλα άγριας φυλῆς... Φροντίζει γιά τήν τροφή μου καί τήν καθαριότητα τῆς σπηλιάς πού ζῶ.

Καί προσθέτει έρωτηματικά :

— Πῶς ὅμως ἐσύ, μιὰ ξένη κι' άγνωστη κοπέλλα δείχνεις τόσο ένδιαφέρον γιά μένα;

Ή Ντόρα χαμογελαει θλιμμένα :

— Τό βρίσκεις περίεργο; Κι' ὅμως εἶναι τόσο φυσικό!...

.. . . .

Όταν ὁ Ταρζάν μέ τήν Ἀμερικανίδα φθάνουν στή σπηλιά, ἔχει άρχίσει πιά νά ξημερώνη.

Ο λευκός γίγαντας φωνάζει τή Ραγιαάλ, μὰ καμμιά ἀπόκρισι δέν παίρνει. Ή ὁμορφη μαύρη δέν βρίσκεται οὔτε ψηλά στό ξυλένιο καλυθάκι τοῦ δένδρου, οὔτε μέσα στή σπηλιά του.

— Ραγιαάσαα! Ραγιαάσαα!

Τῇ φωνάζει ὅσο πῶς δυνατόν μπορεῖ. Ψάχνει ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέ φανερή άνησυχία. Τέλος, στό φῶς τῆς χαρταγῆς, ξεχωρίζει άχνάρια γυμνῶν ποδαριῶν. Καί άκολουθώντας τα προχωρεῖ μέ τά μάτια καρφωμένα στό λασπωμένο χῶμα. Καί φεύγει άφηρημένος χωρίς οὔτε νά γυρίσῃ νά κυττάξῃ τήν Ἀμερικανίδα. Χωρίς οὔτε μιὰ λέξι νά τῆς πῇ. Λές καί δέν θρίσκόταν ἐκεῖ κοντά του.

Ή Ντόρα τόν κυττάζει παράξενα καθώς άπομακρύνεται. Θλίψι κι' άπογοήτευσι ἔχουν ζωγραφιστεῖ στό χλωμό πρόσωπό της. Ὡσπου σέ λίγο ὁ Ταρζάν χάνεται στό μισοσκόταδο καί στίς πυκνές φυλλωσιές τῆς άγριας Ζούγκλας.

Άπ' τά μάτια τῆς Ντόρας κυλάει ἕνα δάκρυ, ένώ τά χεῖλια τῆς ψιθυρίζουν :

— Ἀλλοίμονο!... Εἶναι φανερό πῶς ὁ Ταρζάν άγαπάει τή Ραγιαάλ... Τόσο τό χειρότερο γιά μένα!...

Καί προχωρώντας άργά, μπαίνει στή σπηλιά τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας.

Εκεῖ άντικρύζει τά χορταρένια στρωσίδια του, τό πρω-

τόγονο τζάκι κι' όλα τὰ μικροπράγματα που χρησιμεύουν για νὰ κάνουν πιό άνετη τὴ σκληρὴ ζωὴ του.

Ξαφνικά ὅμως τὸ βλέμμα της πέφτει σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιά τῆς σπηλιάς. Ἐνα κακότεχνο ξυλένιο καλυθᾶκι θρίσκει ἐκεῖ. Ἡ Ντόρα τὸ ἀνοίγει καὶ τὰ μάτια της θαμπώνονται. Τὸ περιεχόμενό του λάμπει καὶ ἀστραφτεῖ ἐκτυφλωτικά. Ἡ Ἀμερικανίδα κυττάζει κατάπληκτη. Εἶναι ἕνας ὁλόκληρος θησαυρὸς ἀπὸ ἀμέτρητα κατεργασμένα καὶ ἀκατέργαστα πολυτίμα πετράδια.

Ἡ Ντόρα ἔχει χάσει τὸ νου της. Ποτέ δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ πῶς θρίσκονται στὸν κόσμο τόσο μεγάλα διαμάντια! Καὶ νὰ τὰ θρίσκει ἐδῶ τόσο περιφρονημένα!...

Καὶ νά: Μιὰ παράξενη σκέψη φωτίζει ξαφνικά τὰ γαλάζια μάτια της. Καὶ ψιθυρίζει μὲ ταραχή:

— Πρέπει νὰ τὰ πάρω... Σὲ λίγο μπορεῖ νὰ φτάσει ἐδῶ!...

Κι' ἀμέσως, ἀρπάζοντας τὸ κασσονάκι μὲ τὰ πολυτίμα πετράδια βγαίνει τρέχοντας ἀπ' τὴ σπηλιά.

Στριφογυρίζει συλλογισμένη γιὰ λίγο ἀνάμεσα στοὺς κορμούς τῶν κοντινῶν δέντρων. Ὡσπου σταματᾷ γιὰ λίγο σ' ἕνα ἀπ' αὐτά...

Τέλος, ξεκινᾷ καὶ μὲ γρήγορο βῆμα χάνεται πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού, πρὶν λίγο, εἶχε πάρει ὁ Ταρζάν.

Στὸ μεταξύ, ὁ χρυσὸς ἡλιος τῆς Ζούγκλας ἔχει ξεπρο-

θάλει πίσω ἀπ' τὰ μακρυνὰ γαλάζια θουνὰ τῆς ἀνατολῆς.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΗΣ ΡΑΓΙΑΛ

Ἄς παρακολουθήσουμε τώρα τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, πού, ὅπως εἶδαμε, ξεκίνησε ἀνήσυχος ἀπ' τὴ σπηλιά του ἀκολουθώντας τ' ἀχνάρια τῶν γυμνῶν ποδαριῶν τῆς Ραγιαλ πάνω στὸ λασπωμένο χῶμα...

Καὶ νά: Καθὼς προχωρεῖ, μιὰ γνώριμη κραυγὴ τὸν ἐξοφιάζει:

— Ταρζάαααν!... Βοήθεια, Ταρζάαααν!...

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς καλῆς Ραγιαλ πού κινδυνεύει!

Τὰ πόδια τοῦ λευκοῦ γίγαντα κάνουν τώρα φτερά. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς φθάνει λαχανιασμένος στὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἀκούγεται ἡ φωνή.

Παραξενεύεται ὅμως ἀφάνταστα. Γιατί ἂν καὶ εἶναι ἡμέρα καὶ διακρίνει τὰ πάντα, τὴ Ραγιαλ δὲν τὴ βλέπει πουθενά.

— Ραγιαάαα! Ραγιαάαα! φωνάζει καὶ ξαναφωνάζει. Μὰ καμμιά ἀπόκρισι δὲν παίρνει.

— Κάποιο μεγάλο μυστήριο κρύβεται ἐδῶ, μουρμουρίζει ἀνήσυχος.

Ξαφνικά ὅμως καὶ πάνω στὸν κορμὸ κάποιου κοντινοῦ δένδρου, κάτι παίρνει τὸ μάτι του. Εἶναι ἕνα παράξενο μικρὸ μηχανήμα μὲ σύρματα κι' ἕνα χωνί. Μέσα ἀπ' τὸ χωνὶ αὐτὸ ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς Ραγιαλ:

Ἡ Ραγιαλ κατάκοπη μεταφέρει στή ράχι της τὴν ἑτοιμοθάνατη Ἀμερικανίδα.

— Ταρζάαααν!.. Βοήθεια, Ταρζάαααν!...

Τὰ μάτια τοῦ λευκοῦ γίγαντα ἀνοίγουν διάπλατα ἀπ' τὴν κατάπληξι. Σιγά-σιγά ὅμως τὸ μυαλό του ἀρχίζει νὰ φωτίζεται.

Ἔτσι, παρατῶντας τὴν ηλεκτρικὴ αὐτὴ συσκευή μὲ τὸ megάφωνο, χωρὶς καθόλου νὰ τ' ἀγγίξει, συνεχίζει τὸ δρόμο του. Ἀκολουθεῖ τὸ μακρὸ κι' ἀτέλειωτο σῦρμα πὺ τὴν ἐνώνει.

Οἱ πατημασιὲς τῆς χαμένης

κοπέλλας στὸ σημεῖο αὐτὸ ἦταν πολλές καὶ μπερδεμένες.

Νὰ ὅμως πὺ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπ' τὸ megάφωνο ξανακούει πάλι τὴν ἀπελπισμένη φωνὴ τῆς Ραγιαλ:

— Ταρζάαααν!... Βοήθεια, Ταρζάαααν!...

Καὶ τὸ ἀνεξήγητο μυστήριον συνεχίζεται.

Ὁ Ταρζάν ἀκολουθεῖ ἀκούραστος καὶ ὑπομονητικὰ τὸ σῦρμα πὺ ἐνώνει τὶς συσκευὲς καὶ τὰ megάφωνα. Ὡσπου κάποτε φθάνει πίσω ἀπ' τὸ

βουνό με τὰ πράσινα θρόαχια.

“Όπως είχε κάνει άλλοτε η Ραγιάλ, Έτσι κι' αυτός τώρα κατεβαίνει τῇ θαθείᾳ χαράδρᾳ πού ξέρουμε.

“Ο πόνος πού δοκιμάζει γιά τὸ χαμό τῆς καλῆς κι' ἀγαπημένης κοπέλλας τὸν ἔχει τυφλώσει. Καθὼς προχωρεῖ θιαστικός δὲν προσέχει καὶ γκρεμοτοακίζεται στὴν ἴδια παγίδα πού εἶχε πέσει κι' ἐκεῖνη.

Ἡ Ραγιάλ πού θρίσκει κάτω ζωντανή, τὸν ἀγκαλιάζει κλαίγοντας ἀπὸ χαρά.

— Ἀφέντη μου!... Μόνον ἐσὺ θὰ μπορέσης νὰ με θγάλης ἔξω ἀπ' αὐτὴ τὴν κόλασι!... Μονάχα ἐσύ!...

“Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας γρήγορα συνέρχεται ἀπ' τὴν ἀναπάντεχη πτώσι του πού τόσο τὸν εἶχε ξαφνιάσει. Ρίχνει χαμένες ματιές γύρω καὶ καταλαβαίνει πὼς θρίσκει στὸ θάθος μιᾶς παγίδας γιά ἀγρία θηρία. Εἶναι ἓνας θαυὺς λάκκος σκεπασμένος με κλαδιά καὶ χορτάρια.

Κάτω καὶ σ' ἓνα σημεῖο τοῦ λάκκου θρίσκει μιά ἡλεκτρικὴ συσκευή με μπαταρίες. Ἀπ' τὸ θόμβο πού κάνει ἡ συσκευὴ αὐτῇ, φαίνεται πὼς θρίσκει ἀκόμα σὲ λειτουργία.

Καὶ νά: Πλάι στὴ συσκευὴ καὶ σωριασμένο κάτω θρίσκει τὸ πτώμα ἐνὸς μεγαλόσωμου ἀνδρα. Ἡ λαθὴ ἐνὸς μαχαιριοῦ ἐξέχει ἀπ' τὰ στηθεῖα του.

Εἶναι ὁ Πῆτερ, ὁ ἀδελφὸς τῆς Ντόρας. Ὁ κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων πού ἦλθε στὴ Ζούγ-

κλα γιά νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸν Ταρζάν.

Ὁ λευκὸς γίγαντας ρωτᾷ τώρα με ἀπορία τὴ μαύρη Ραγιάλ:

— Πὼς θρέθηκες ἐδῶ;

Κι' ἐκεῖνη τοῦ ἐξηγεῖ ὅλα ὅσα ξέρουμε πὼς γίναν μέχρι τῆ στιγμῇ πού ἔπεσε στὴν παγίδα. Ὑστερα τοῦ δείχνει τὸ νεκρό:

— Σὰν ἔπεσα ἐδῶ κάτω, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θρίσκόταν κοντὰ στὴ μηχανή. Γέλασε τότε καὶ εἶπε πὼς δὲν περίμενε ἔμένα. Καὶ πὼς γρήγορα θάφερνε καὶ τὸ Βασιλιά τῆς Ζούγκλας μέσα στὴν παγίδα..

» Ὑστερα ἔσκυψε στὴ μηχανή κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη κἀνοντας τὴ φωνὴ του γυναικεῖα: «Ταρζάααν! Βοήθεια, Ταρζάαααν!».

» Ἐγὼ εἶχα στὴ ζώνη μου ἓνα μαχαίρι!... Τὸ τράβηξα καὶ χύθηκα νὰ τὸν κτυπήσω!... Δὲν πρόφθασα ὅμως... Ὁ κακὸς λευκὸς με εἶδε καὶ μοῦ τὸ ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι. Τὸ πέταξε χάμω καὶ με μιά δυνατὴ σπρωξιὰ με σώριασε κάτω ἀναίσθητη...

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ

Καὶ ἡ ὁμορφὴ Ραγιάλ συνεχίζει τὴν ἀφήγησί της:

— Ὅταν συνήλθα κι' ἀνοίξα τὰ μάτια μου, θρίσκουν ξαπλωμένη ἔξω ἀπ' τὴν παγίδα τούτη. Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἐξηγήσω ποῖος μ' ἔβγαλε ἀπὸ ἐδῶ κάτω!...

» Σηκώθηκα λοιπὸν τότε

καί κρυφοκύτταξα στο λάκκο: "Ο μεγαλόσωμος αυτός άνθρωπος πού με είχε κτυπήσει, θρισκόταν ξαπλωμένος κι' αναίσθητος.

»Σέ λίγο όμως τον βλέπω νά συνέρχεται, νά πετιέται όρθός και νά φωνάζει ζητώντας βοήθεια!...

»Κι' έγώ, 'Αφέντη μου, σκέφτηκα τότε πώς αν άφηνα αυτό τον άνθρωπο νά ζήσει θά σου έκανε μεγάλο κακό. Θόλωσε τότε τό μυαλό μου και σαν τρελλή πηδάω και πέφτω πάλι μέσα στην παγίδα. Σηκώνω από κάτω τό πεταμένο μαχαίρι μου και...

— Τι;

— Νά: Χωρίς νά καταλάβω πώς, τον κτύπησα. Και σωριάστηκε νεκρός, όπως τον βλέπεις.

— Μετά τι έγινε; ρωτάει ό Ταρζάν.

— "Υατερα άρχισα νά φωνάζω τ' όνομά σου, 'Αφέντη μου! Νά σου ζητάω βοήθεια!

"Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας μένει για λίγο συλλογισμένος. Τέλος την ξαναρρωτάει:

— Και πώς έφτασες ως εδώ πού βρίσκεται ή παγίδα;

— Κυνηγούσα νά σκοτώσω τη λευκή γυναίκα, το άποκρίνεται. Έκείνη πού φώναζε τη νύχτα και σου ζητούσε βοήθεια...

"Ο λευκός γίγαντας καταλαβαίνει τώρα τό σατανικό σχέδιο του κυνηγού Πήτερ, του κακού άδελφού της Ντόρας :

Είχε τοποθετήσει μεγάφωνα από την παγίδα μέχρι τη

σπηλιά. Και ζητούσε βοήθεια, φροντίζοντας νά κάνει τη φωνή του γυναικεία... "Ετσι ήταν θέβαιος πώς ό Ταρζάν θ' άκουγε τις φωνές του από κάποιο άπ' τά τόσα μεγάφωνα. Και ήξερε καλά πώς ήταν αδύνατο νά μη τρέξει νά σώσει τη γυναίκα πού θά νόμιζε πώς κινδύνευε. "Ετσι, από μεγάφωνο σέ μεγάφωνο, θά έφτανε ως την παγίδα και θά πέφτε μέσα...

"Η Ραγιαλ — όπως είδαμε — καταφέρνει νά τον σκότωσει, μά ό πομπός εξακολουθεί νά βρίσκεται σέ λειτουργία. Γι' αυτό ό Ταρζάν άκούει και τις φωνές της Ραγιαλ. Τά μεγάφωνα τις μεταδίδουν έξω... "Αρα ήταν σωστά και άληθινά όσα του είχε πεί ή λευκή Ντόρα.

Κι' όμως! Τρία άνεξήγητα μυστήρια βασανίζουν ακόμα τό μυαλό του: Πώς ή Ραγιαλ έρέθηκε αναίσθητη έξω άπ' την παγίδα; Πώς ό Πήτερ έρέθηκε κτυπημένος μέσα σ' ατήν; Και για ποιά λόγο ή άγνωστη 'Αμερικανίδα έδειχνε τόσο ενδιαφέρον γι' αυτόν;

"Αλλά τη στιγμή αυτή δέν έχει καιρό για γάσιμο. Πρέπει νά κάνει τ' αδύνατα-δυνατά νά θγούν κι' αυτός κι' ή Ραγιαλ άπ' την παγίδα.

"Ετσι, βοηθάει τη μαύρη ν' άνέβει στους άμους του κι' άπ' εκεί, πατώντας στο κεφάλι του και με μεγάλες δυσκολίες νά μπορέσει νά φθάσει επάνω...

Ξαφνικά όμως κάτι αναπάντεχο γίνεται: Μόλις ή πανώ-

ρια μαύρη κάνει να θυγή έξω μια απότομη και δυνατή σπρωγιά τη σωριάζει πάλι στην παγίδα. Ο Ταρζάν που θρίσκει κάτω τη ρωτάει χαμένα:

— Πώς; Γιατί ξανάπεσες;

Τρομοκρατημένη η Ραγιάλ του αποκρίνεται:

— Ένας μελαψός άντρας! Σωστό θηρίο!... Μόλις πρόφτασα να τον δω... Βρισκόταν έξω απ' την παγίδα. Μόλις έκανα να θυγώ επάνω, μ' έσπρωξε και ξανάπεσα.

Ο Άρχοντας της Ζούγκλας τρίζει τα δόντια του με λύσσα:

— 'Ο Γκαούρ!... Αυτός ο κακούργος ήταν πάλι! Αυτός που θέλει να με καταστρέψει!

Μά δεν προφθάνει να τελειώσει τα λόγια του. Επάνω από την παγίδα ακούγεται θόρυβος. Τα κλαδιά που τη σκεπάζουν παραμερίζουν σ' ένα σημείο. Κι' ένα μεγάλο και στιβαρό μελαψό χέρι ρίχνει κάτω μια φούχτα ξερά φύλλα. Είναι όμως άναμμένα και καπνίζουνε.

Ο Ταρζάν ουρλιάζει τώρα με αφάνταστη όργη και μίσος:

— Δειλὲ Γκαούρ!... Ποτέ δεν τόλμησες να μετρηθῆς μαζί μου. Μόνο τώρα που θρίσκεται πιασμένος στην παγίδα ζητάς να με κάψης ζωντανό!

Κι' άμέσως, πατώντας με τα γυμνά ποδιάρια του τ' άναιμένα φύλλα, καταφέρνει γρήγορα να τὰ σθήση. "Αν τ' άφηνε, θάπαιρναν άμέσως φω-

τιά και τὰ άλλα ξερά φύλλα που είναι στρωμένη η παγίδα. Και θά καιγόντουσαν κι' οί δυό τους ζωντανόί.

Στό μεταξύ όμως όλόκληρος ο λάκκος έχει γεμίσει από έναν παράξενο μεθυστικό καπνό.

Ο Ταρζάν κι' η Ραγιάλ νοιώθουν να πνίγονται. "Ως που σὲ λίγο σωριάζονται κάτω άναίσθητοι...

Δέν περνούν λίγες στιγμές και σὲ μικρή απόστασι απ' την παγίδα ακούγονται άγριες φωνές κι' άλλαλλαγμοί ιθαγενών. Μεγάλο κακό και φασαρία γίνεται.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΦΩΤΙΖΕΤΑΙ

"Ας γυρίσουμε όμως τώρα λίγο πίσω στην Ιστορία μας. Στό σημείο που ο Ταρζάν άρχίζει να φωνάζη κόνοντας προσκλητήριο και ζητώντας βοήθεια από τ' άγαπημένα του θηρία.

Όπως θά θυμόσαστε, είχε άκουστέι τότε ένα τρομακτικό ουρλιαχτό. "Εμοιαζε σάν να βγαινε από στόμα τρομεροῦ θρυκόλακα! Κι' ο Ταρζάν κοί τὸ άκούει, μουρμουρίζει:

— 'Ο Γκαούρ!... Πάλι αυτός ο δαίμονας μπροστά μου!

Πραγματικά αυτός ήταν! "Ας πάμε λοιπόν κοντά να τον δοῦμε κι' εμείς και να παρακολουθήσουμε τίς κινήσεις του.

Και νάτος: 'Ο Γκαούρ θρίσκειται αυτή τη στιγμή στην άπρόσιτη σπηλιά του πάνω στην κορφή του ψηλοῦ πέτρι-

Γκαούρ την έχει ιδεί νά καθαρίζη τή σπηλιά τοῦ Ταρζάν, ἢ νά τοῦ φέρνῃ νερό καί γλυκύχυμα φρούτα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παρακολουθεῖ τώρα τὴ μαύρη γυναῖκα. Φοντάζεται πὼς τρέχει γιὰ νά συναντήσῃ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας ποὺ κινδυνεύει. Ἔτσι, ἀκολουθῶντας τὴν, θὰ μπορέσῃ κι' αὐτὸς νά φθάσῃ κοντά του. Καί νά κάνει ὅ,τι μπορέσῃ γιὰ νά τὸν ἐσηθίσῃ.

Καί νά: ἡ ἄμοιρη Ραγιαλ κατεβαίνει — ὅπως εἶδαμε στὴ χαράδρα — καί σὲ λίγο πέφτει καί πιάνεται στὴν παγίδα ποῦ ἔχει στηθεῖ γιὰ τὸν Ταρζάν.

Ὁ Γκαούρ πλησιάζει ἀθόρυβα στὸ βαθὺ λάκκο καί σκύθοντας ἀφουγκράζεται... Ἔτσι τ' ἀκούει ὅλα.

Τέλος, καταλαβαίνει — ἀφοῦ τὸ βαθὺ σκοτάδι δὲν τὸν ἀφήνει νά ἰδῇ — πὼς ἡ ἀραπὶν χυμᾷ μετὰ τὸ μαχαίρι τῆς πάνω στὸν κακὸ κυνηγό, ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν κτυπάει στὸ κεφάλι καί σωριάζεται ἀνίσυτη.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν διστάζει καθόλου. Πηδάει ἀμέσως στὸ βάθος τῆς παγίδας καί μετὰ μιὰ τρομερὴ γροθιά τοῦ ξαπλώνει κάτω τὸ λευκὸ ἄνδρα! Ἀμέσως ἀρπάζει στὰ χέρια του τὴ Ραγιαλ καί ἐπὶ ἀφάνταστες δυσκολίες καταφέρνει νά σκαρφαλώσῃ στὰ ἀνώμαλα τοιχώματα τῆς παγίδας καί νά ἐγῇ ἐπάνω.

Τέλος, ἀποθέτει τὴν ἀναί-

σθητὴ μαύρη λίγο πρὶν πέρα, κι' αὐτὸς κρύβεται κάπου κοντά της. Περιμένει ἐκεῖ γιὰ νά τὴν προστατέψῃ ἂν παρουσιασθῇ κίνδυνος, μέχρι νὰ φθάσῃ καί νά τὴν παραλάβῃ ὁ Ταρζάν.

Δὲν περνáει ὅμως πολλὴ ὥρα, ὅταν βλέπῃ πὼς ἡ νέα συνέρχεται καί κρυφοκυττάζει στὴν παγίδα. Ὑστερα νά ξαναπέφτῃ, μετὰ τὴ θέλησί της, στὸ λάκκο καί νά σκοτώνῃ τὸ λευκὸ κυνηγό.

Ὁ Γκαούρ στέκει γιὰ λίγο πάνω ἀπ' τὴν παγίδα ἀναποφασιστος. Δὲν ξέρεי τί νά κάνῃ...

Ξαφνικὰ γρήγορο ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ φθάνει στ' αὐτιά του. Καί σχεδὸν ταυτόχρονα ξεχωρίζει στὸ σκοτάδι τὸν Ταρζάν ποὺ πλησιάζει, τρέχοντας κατὰ τὴν παγίδα.

Ἄν ἤθελε, θὰ μπορούσε νά σταθῇ μπροστά του καί νά τὸν σταματήσῃ. Μὰ δὲν τὸ κάνει. Θαυμάζει τόσο πολὺ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας ποὺ νοιώθει δέος νά τὸν ἀντικρύσῃ...

Κι' ἔτσι γκρεμίζεται κι' ὁ Ταρζάν στὸ βαθὺ λάκκο.

Ὁ Γκαούρ, μετανοιωμένος τώρα γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔβελξε τοῦ ἄφησε νά γίνῃ, ψάχνει νά ἐρῇ τρόπο νά βοηθήσῃ καί τοὺς δύο παγιδευμένους νά ἐγούν ἐπάνω. Χωρὶς ὅμως καί νὰ τὸν ἰδοῦν.

Νό ὅμως ποὺ ξαφνικὰ εὐάγγελον στ' αὐτιά του ποδοβολητὰ καί ἀλαλαγμοί. Εἶναι ἓνα μπουλούκι ἀπὸ μαύρους ἰθαγενεῖς ποὺ πλησιάζουν τρέ-

γενίας κατά την παγίδα. 'Ο λευκός γίγαντας καταλαβαίνει πώς είναι οι άνθρωποι, το λευκού κυνηγού που ξγουν ακούσει τις φωνές του νεκρού πιά άφέντη τους και ρθύνουν γά να τον βοηθήσουν.

Οι στιγμές είναι άφάνταστα κρίσιμες.

'Ο Γκαούρ βλέπει τώρα τη Ραγιαλ να θγαίνει άπ' την παγίδα... Την πλησιάζει άμεσα και με μία σπρωξιά την γκρεμίζει πάλι κάτω... 'Υστερα ψάχνει γρήγορα στίς κουφίλες των γύρω δένδρων. Ξέρει πώς μέσο σ' αυτές φυτρώνει ένα παράξενο χορτάρι. 'Ο κενός του ναρκώνει άμεσα τους ανθρώπους και τους κάνει να χάνουν τις αισθήσεις τους.

Τέλος, βρίσκει αρκετά τέτοια ξερά φύλλα. Τα κουφώματα των δένδρων τα έχουν προστατεύσει από τη φεβερή νερεποντή.

"Ετσι, τρίζει δυο πέτρες, τ' ανάβει γρήγορα και πλησιάζοντας την παγίδα, ρίχνει τα φύλλα μέσα σ' αυτήν. Ξέρει πώς ο Ταρζάν θα τα ποδοπατήσει άμεσα και θα τα σδήση σ' το μεταξύ όμως θα ναρκωθούν από τον καπνό τους και αυτός και ή συντρόφισσά του "Ετσι ο Γκαούρ θα ζή τον καιρό που του χρειάζεται για ν' αντιμετώπιση το μπουλούκι των μαύρων που φύλουν.

Πετάει λοιπόν τ' αναμμένα φύλλα στην παγίδα και αρχίζει άμεσα να παλεύη μαζί τους.

Τα κτυπήματα του μελαψού

γίγαντα είναι τρομακτικά. Πολλοί άγριοι Ιθαγενείς σωριάζονται κάτω θαρείά τραυματισμένοι και ούρλιάζοντας. Οι άλλοι τρέχουν πανικόβλητοι να σωθούν.

Σε λίγο οι δυο αϊχμάλωτοι της παγίδας δέν διατρέχουν πιά κανένα κίνδυνο άπ' τους επιδρομείς. 'Ο ύπεροχος Γκαούρ έκανε και πάλι το χρέος του! 'Η καρδιά του είναι μεγάλη κι' άνεξερεύνητη σαν την άπεραντη άγρια Ζούγκλα!

Και φεύγει τώρα ήσυχος, παίρνοντας το μονοπάτι για το ψηλό πέτρινο βουνό του...

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΤΗΣ ΡΑΓΙΑΛ

Δέν περνάει πολλή ώρα κι' ο Ταρζάν με τη Ραγιαλ συνέρχονται άπ' τους καπνούς των φύλλων που ο Γκαούρ είχε ρίξει στο λάκκο τους. "Ετσι, σκαφαλώνοντας με δυσκολία στα τοιχώματα της παγίδας και αφέρνουν να θγούν κι' οι δυο έπάνω.

— Σωθήκαμε άπ' τον άπαίσιο Γκαούρ, μουρμουρίζει ο Ταρζάν. 'Ο δειλός αυτός άνθρωπος έφυγε νομίζοντας πώς θα καούμε ζωντανό μέσα στο λάκκο που θρискόμαστε...

Και προσθέτει :

— Πάμε τώρα, Ραγιαλ στη σπηλιά μου. "Εχω εκεί μία λευκή γυναίκα που πρέπει να τη βοηθήσουμε.

— Θα τη σκοτώσω, μουγνρίζει με μίσος ή Ραγιαλ. Θέλει να γίνη συντρόφισσά σου!..

“Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας χαμογελάει :

— “Οχι... “Η λευκή γυναίκα είναι καλή. “Ηρθε νά με σώση... Τό λιοντάρι πού πάλεψα ήταν λυσσασμένο κι’ ἐγώ δὲν τὸ ἤξερα. Πρέπει νά τὴν ἀγαπᾷς Ραγιάλ...”

... Τὶ παράξενο ὁμῶς! “Όταν φθάνουν στὴ σπηλιά, ἡ “Αμερικανίδα δὲν βρίσκεται ἐκεῖ. Σίγουρα θά ἔχη φύγει.

Ξαφνικά, ἡ Ραγιάλ κάττι προσέχει κι’ ἀρχίζει νά ξεφωνίζει ἑξαλλή:

— Τὰ πετράδια μου!... “Ο θησαυρός μου!... “Η λευκή γυναίκα μοῦ τᾶκλεψε!...

“Ο Ταρζάν ρίχνει μιὰ γρήγορη ματιά στὴ θέσι πού θρυσκόταν τὸ κασσονάκι. Πραγματικά: δὲν βρίσκεται τώρα ἐκεῖ...

Κι’ ἀλήθεια: ποῖος ἄλλος ἀπ’ τὴ Ντόρα θά μπορούσε νά τὸ πάρῃ. Αὐτὴν ἄφησε μέσα στὴ σπηλιά του φεύγοντας. Τὰ θεριά τῆς Ζούγκλας δὲν τρῶνε βέβαια πολύτιμα πετράδια...

“Αἰδία καὶ ἀγανάκτησι, πλημμυρίζουν τὴν ψυχὴ τοῦ “Αρχонта τῆς Ζούγκλας. Νοιώθει καὶ μῖσος ἀκόμα γιὰ τὴ λευκὴ κοπέλλα πού μὲ τόση τέχνη κατάφερε νά τὸν ξεγελάσῃ. Καὶ συλλογιέται τρίζοντας τὰ δόντια του:

— “Ο Πῆτερ, ὁ ἀδελφός της ἔσθησε παγίδα γιὰ νά με πιᾷσῃ. “Εκείνη μ’ ἔκανε νά τὴ φέρω στὴ σπηλιά μου γιὰ νά με ληστέψῃ!...

Τοὺς συλλογισμούς του δια-

κόπτει ἡ εἰρωνικὴ φωνὴ τῆς Ραγιάλ:

— Θέλεις λοιπόν, ἀφέντη μου, νά τὴν ἀγαπᾷς ἀκόμα, μ’ αὐτὸ πού ἔκανε;

Καὶ προσθέτει ἀγριεύοντας τὰ μάτια της:

— Θά ἔχω ἄδικο νά τὴ σκοτώσω;

“Ο Ταρζάν σηκώνει τοὺς ὤμους του ἀδιάφορα, χωρὶς νά πῇ τίποτα.

“Η Ραγιάλ παίρνει τὴν κίνησι τοῦ αὐτοῦ σὰν καταδικαστικὴ ἀπόφασι γιὰ τὴ λευκὴ γυναίκα. Κι’ ἀμέσως χάνεται ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ τρέχει στὴ Ζούγκλα νά τὴ θρῇ...

... ..

Περνοῦν ἔτσι δυὸ ὁλόκληρες ὥρες. “Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας κάθεται μελαγχολικὸς καὶ συλλογισμένος σὲ μιὰ μεγάλῃ πέτρα πού βρίσκεται ἔξω ἀπ’ τὴ σπηλιά του.

Ξαφνικά καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀκούγονται γυναικεῖα πονεμένα βογγητά. Πετιέται ἀμέσως ἀνήσυχος καὶ τρέχει νά ἰδῇ τί συμβαίνει.

Καὶ νά τὴ ἀντικρύζει λίγο πῶς κάτω :

“Η Ραγιάλ λαχανιασμένη καὶ βουτηγμένη στὸν ἰδρώτα ἔρχεται κατὰ τὴ σπηλιά του. Στὴ ράχι της ἔχει φορτωθεῖ καὶ κουβαλάει τὴν “Αμερικανίδα...

Μά μόλις ἡ ὁμορφὴ ἀρχινῇ νά ἀντικρύζει τὸν Ταρζάν, σταματᾷ ἀπότομα. Παρατάει κάτω τὴ λευκὴ γυναίκα καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Ξε λῆγες

στιγμές έχει χαθεί τρέχοντας πίσω απ' τις πυκνές φυλλωσιές της Ζούγκλας.

Η άμοιρη Ντόρα θυγγάει από φρικτούς και άβάστακτους πόνους, σ'ά νά είναι θανατηφόρα τραυματισμένη.

Τά μάτια του Ταρζάν πού τή βλέπουν άστράφτουν σ'ή όργή και τά δόντια του τρίζουν άπαίσια. Είναι φανερό πώς ή Ραγιαλ έχει κτυπήσει θανάσιμα τή δυστυχισμένη λευκή γυναίκα.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας τή σηκώνει άμέσως σάν πούπουλο σ' άτσαλένια μπράτσα του. Καί τή φέρνει γρήγορα μπροστά στή σπηλιά.

Σκύβει μέ συμπόνια επάνω της και διαπιστώνει πώς λίγες στιγμές ζωής της μένουν ακόμα. Είναι έτοιμοθάνατη.

Τό μίσος του σβήνει άμέσως μπροστά στή δυστυχία της. Η παγίδα πού τού είχε στήσει, τά πετράδια πού έκλεψε, όλα παραμερίζουν τώρα. "Όλα ξεχνιούνται!

Ο ΜΟΙΡΑΙΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

Δέν περνούν λίγες στιγμές και πάνω σ' ένα σπασμό πόνου, ή Ντόρα μισανοίγει τά μάτια της.

— Πεθαίνω, ψιθυρίζει.

"Υστερ' άντικρύζει τό πρόσωπο του Ταρζάν κι' ένα θλιμμένο χαμόγελο εύτυχίας ζωγραφίζεται στά μελανιασμένα χείλια της:

— Φυλάξου απ' τόν κακό άδελφό μου, τού λέει ξεψυχι-

σμένα. Καί μή ξεχνάς τό μικρόβιο της λύσσας πού κυκλοφορεί στίς φλέβες σου. Νά πάρης τό θότανο της Ραγιαλ πού θά σέ σώση... Τό κασσονάκι μέ τά πολύτιμα πετράδια θά τό θρής πίσω από τή σπηλιά. Τό έχω κρύψει μέσα στήν κουφάλα ένός γέρικου δένδρου... Φοβήθηκα μήπως έλθη ό κακός άδελφός μου και σās τό άρπάξη... "Υστερα πήρα ένα μονοπάτι στήν τύχη κι' έφυγα... Αφού ήρθε ή Ραγιαλ έγώ δέν είχα καμμία θέσι κοντά σου...

Ο Ταρζάν τήν άκούει μέ δυσπιστία. Καί για νά θεβαιωθεί άν ή έτοιμοθάνατη λευκή λέει αλήθεια, τήν αφήνει για μία στιγμή. Τρέχει γρήγορα πίσω απ' τή σπηλιά του κι' αρχίζει νά ψάχνη τίς κορφάλες τών δένδρων. "Όπου τέλος, σέ μία απ' αυτές, βρίσκει άθικτο τό κασσονάκι μέ τά πολύτιμα πετράδια.

Τό παρατάει εκεί πού βρίσκεται και ξαναγυρίζει τρέχοντας κοντά στήν έτοιμοθάνατη.

— Ντόρα είσαι άθώα, της φωνάζει. Πέσ' μου δίμως γιατί έκανες τόσες θυσίες για μένα;

Η όπέροχη λευκή κοπέλλα κάνει μία τελευταία προσπάθεια και τού άποκρίνεται ψιθυριστά:

— Γιατί... Γιατί σέ ά... εέ άγα...

Μά δέν προφθαίνει ν' άποτελειώση τά λόγια της. Ο θάνατος της κλείνει για πάντα τά όμορφα μάτια! Καί θάζει

τελεία και παύλα στο μεγάλο και παράξενο δράμα της καρδιάς της.

Ο Ταρζάν βρέχει τώρα με δάκρυα το πρόσωπο της νεκρής κόρης. Και συλλογίζεται ψιθυριστά:

— Άλλοίμονο! Ξεκίνησε από την άλλη άκρη του κόσμου για νάρθη να με συναντήση... Κι' εγώ της φέρθηκα τόσο άδικα, τόσο σκληρά!..

Κι' η σκέψη του πηγαίνει άμέσως στη μαύρη Ραγιόλ που την είχε σκοτώσει.

— Κακούργα, μουγγρίζει με σσιγμένα δόντια. "Αν πέσης στα χέρια μου, στα λιοντάρια θά σέ πετάξω!...

Και νά: Την ίδια στιγμή γρήγορο ποδοβλητό ακούγεται: νά πλησιάζη. Είναι η Ραγιόλ που φθάνει λαχανιασμένη κοντά του. Στο χέρι της κρατάει κάτι παράξενα ξερά θότανα.

— Μαύρη δχιά, της φωνάζει ο Ταρζάν. Γιατί τόκανες αυτό;

Η πανώρια άραπίνια δέν άποκρίνεται. Μόνο σκύβει με θιάσι πάνω στο πτώμα της "Αμερικανίδας. Σχίζει με το μαχαίρι της το ύφασμα του κυνηγετικού παντελονιού της. Και άναζητώντας βρίσκει γρήγορα στο άριστερό της πόδι δυο μικροσκοπικά ματωμένα στίγματα. Βάζει πάνω τους μερικά άπ' τὰ ξερά θότανα που κρατάει, ένω ταυτόχρονα νοιώθει πώς η λευκή γυναίκα δέν ζή πιά.

— Πέθανε, ψιθυρίζει.

— "Ωστε δέν τη σκότωσες

εσύ; ρωτάει χαμένα ο "Αρχοντας της Ζούγκλας. Πέο' μου λοιπόν, τι γίνηκε;

Κι' η Ραγιόλ κυττάζοντας θλιμμένα τη νεκρή, ψιθυρίζει:

— Ναι... Πήγα να τη σκοτώσω... Μά τη θρήκα μισοπεθαμένη σ' ένα βράχο. Την είχε δαγκώσει μια φαρμακερή κόμπρα. Πονούσε πολύ η άμοιρη και τη λυπήθηκα. "Επρεπε να κάνω τ' αδύνατα δυνατά για να τη σώσω. "Ετσι, τη σήκωσα, τη φορτώθηκα στη ράχι μου κι' άρχισα να προχωρώ για να τη φέρω στη σπηλιά σου... Μά ήταν θαρείά πολύ και με μεγάλη δυσκολία κατάφερνα να προχωρώ... Ξαφνικά σέ βλέπω, άφεντη μου, νάρχεσαι. Την παρατάω άμέσως κάτω και τρέχω να βρω και να φέρω το θοτάνι που θά της έσωζε τη ζωή! "Επρεπε να βιαστώ πολύ για να προφθάσω. Δέν είχα ούτε μια στιγμή καιρό να σου μιλήσω και να σου εξηγήσω... Άλλοίμονο όμως! "Εφτασα άργά τώρα. "Η λευκή γυναίκα είναι νεκρή.

Τά μάτια του Ταρζάν θουρκώνουν για δεύτερη φορά. Και συλλογίζεται:

— Τι μεγάλη που είναι η καρδιά της γυναίκας! Κι' ήταν ακόμα κτυπάει στα στήθια μιας άγριας μαύρης!...

Και εξηγεί στη Ραγιόλ πώς η λευκή κοπέλλα ήταν άθώα. Πώς δέν είχε κλέψει: τὰ πολύτιμα πετράδια της, μά τάχε κρύψει για να μη τὰ πάρη ο κακός άδελφός της.

Η μαύρη ψιθυρίζει μετα-

νεισμένη:

— Κι' ἐγὼ νόμιζα πὺς σὲ ἀγαποῦσε, ἀφέντη μου!

Τέλος, τοῦ δίνει μερικά ἄλλα ξερά φύλλα:

— Μάσσησέ τα, τοῦ λέει. Μὴ ξεχνᾷς τὸ λιοντάρι ποὺ σὲ δάγκωσε. Ἡ λευκὴ γυναῖκα εἶπε πὺς ἦταν λυσσομένο.

Ὁ Ταρζάν, χαμογελῶντας θλιμμένα, μασσάει καὶ καταπίνει τὰ ξερά φύλλα. Ὑστερα τὴν παρακαλεῖ:

— Μάξιψε τὰ πιὸ μυρωμένα ἀγριολούλουδα γιὰ νὰ στολίσῃς τὴ νεκρή. Ἐγὼ στὸ μεταξὺ θὰ σκάψω τὸ λάκκο ποὺ θὰ τὴ θάψουμε...

Καὶ παίρνοντας ἓνα πρωτόγονο ἐργαλεῖο ἀπ' τὴ σπηλιά του ἀπομακρύνεται ἀργὰ καὶ πένθιμα.

.....

Ξαφνικά, ὁ κρότος ἑνὸς πυροβολισμοῦ ἀντηχεῖ.

Ὁ Ταρζάν παρατάει τὸ σκάψιμο καὶ ξαναγυρίζει στὴ σπηλιά ἀνήσυχος.

Καὶ νὰ τὶ ξαναβλέπουν τὰ μάτια του: Πλάϊ στὴ νεκρὴ λευκὴ θρίσκεται τώρα καὶ τὸ ἄψυχο κουφάρι τῆς μαύρης. Στὸ χέρι τῆς κρατᾷ ἓνα περιστροφὸ ποὺ καπνίζει ἀκόμα.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καταλαβαίνει τὴ εἶχε συμβεῖ: Ἡ Ραγιαλ ποὺ στόλιζε μὲ λουλούδια τὴ Ντόρα, εἶδε τὸ περιστροφὸ στὴ ζώνη τῆς καὶ τὸ πήρε γιὰ νὰ τὸ περιεργαστῇ. Τὸ δάκτυλό τῆς τράθηξε, φαίνεται, ἄθελαι τὴ σκανδάλη καὶ τὸ ὅπλο ποὺ πήρε

φωτιά, τὴ κτύπησε κατάστηθα.

Ὁ Ταρζάν δακρυσμένος θάβει στὸν ἴδιο λάκκο καὶ τὶς δυὸ αὐτὲς ὑπέροχες κοπέλλες. Τὴν ἀγρία καὶ πρωτόγονη μαύρη Ραγιαλ καὶ τὴν εὐγενικά καὶ πολιτισμένη λευκὴ Ντόρα...

Ὑστερα, διαλέγει ἀπ' τὸ κασσονάκι δυὸ μεγάλα διαμάντια: Ἐνα κατεργασμένο ἀπὸ χέρια τεχνίτη κι' ἓνα ἀκοτέργαστο, ὅπως τὸ εἶχε γεννήσει ἡ φύσις.

Τὸ πρῶτο, τὸ κατεργασμένο, τὸ θάζει στὴ θέσι ποὺ εἶχε θάψει τὴ λευκὴ. Τὸ ἄλλο, τὸ ἀκατέργαστο, πάνω στὸ χῶμα ποὺ εἶχε σκεπάσει τὴ μαύρη.

Σὲ λίγο τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἀπλώνεται στὴ Ζούγκλα. Στὴ Ζούγκλα, ποὺ εἶναι ἀπέραντη σὰν τὸν πόνο τοῦ Ταρζάν...

Μὰ ὁ λευκὸς γίγαντας καὶ τὴ θυμᾶται ξαφνικά καὶ τὰ θουρκωμένα μάτια του στεγνώνουν ἀπότομα. Τὰ δόντια του σφίγγονται μὲ λύσσα καὶ μουγγρίζει σὰν λαθωμένο λιοντάρι:

— Δευλὲ Γκαούρ!... Κι' ἄλλη μιὰ φορὰ θέλησες ὑποῦλα νὰ μ' ἐξαφανίσῃς!... Μὰ πάλι δὲν τὰ κατάφερες!... Ἀλλοῖμονό σου ὁμῶς ἂν συναντηθοῦμε καμμιὰ φορὰ... Μονάχα ὁ Χάρος θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια μου!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΕΜΠΤΗ

προλάβετε ν' αγοράσετε τὸ 3^ο καταπληκτικὸ
τεῦχος τοῦ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ ποὺ θὰ κυ-
κλοφορήσῃ μετὰ τὸν τίτλο :

ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Θὰ σταματήσῃ ἡ ἀναπνοή σας παρακολουθώντας
τὶς τρομακτικὰς καὶ ἀπίστευτας περιπέτειες τοῦ
Γκαούρ, τοῦ Ταρζάν καὶ τῆς λευκῆς Κόρης τῆς
Ζούγκλας.

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΒΑΣΕΙ

περιπέτεια τῆς Ζούγκλας τόσο συγκλονιστικὴ
ὥς **ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ**
ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ΠΕΜΠΤΗ.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Ἀγίου Μελετίου 93β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθήναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεῖν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΛΟΓΙΣΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 2

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφοροῦν σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ**
Συγγραφεὺς ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΤΟ ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ἥρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

Η ΑΓΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑ ΖΟΥΓΚΛΑ
ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694